

DEMOS

NYHEDSBREV

Nummer 98 forår 2009
demos.dk

Temanummer

Interview om feminisme

Sex og Vatikanet

Den højre populistiske kvindekamp

Foreningen Demos

Foreningen Demos blev stiftet i 1979 med det formål at videreføre de politiske erfaringer, som vi fik i arbejdet med de Danske Vietnam-komiteer og i forlaget Demos, der blev stiftet i 1969.

Vi arbejder på et socialistisk og anti-imperialistisk grundlag og er uden fast tilknytning til nogen af de eksisterende grupper på venstrefløjen.

Vi bruger foreningen til at bekæmpe højrekræfterne og samarbejder med andre grupper om at ændre samfundet i socialistisk retning.

Vil du være med i Foreningen Demos, kan du henvende dig mandag-torsdag mellem kl. 17.00-19.00 i vores butik på Skt. Hans Torv.

Demos temanummer redigeres af Demos kvinde-gruppe.

Demos Nyhedsbrev udkommer ca. fire gange om året. Enkeltnumre kan købes for 5-35 kr, i butikken via hjemmesiden eller ved at bestille på vores giro. Et årsabonnement koster 200 kr for enkeltpersoner og 280 kr for institutioner.

Giro: 5 686164 Netbank 1551- 5686164

Indhold:

I Kvindebevægelsens navn	3
Religionens bånd strammer i EU	4
Trine Pertou March	5
Bente Hansen	7
Ritt Bjerregaard	8
Özlem Cekik	9
Britta Thomsen	11
Johanne Schmidt-Nielsen	13
Hanne Helth	14
Plakater fra kvindebevægelsen	16
Hvem tager ansvar for at stoppe kvindehandel	18
Lene Sjørup - Den katolske kirke og EU	20
Ligelønskamp 1971 & 2008	23
Sex og Vatikanet	24
Den højrepopulistiske kvindekamp	28
Berufsverbot og korstog	31
De evangeliske kristne	33

8. marts - Kvindernes internationale kampdag

Det er lige knapt et århundrede siden at kampdagen blev indstiftet. Kvinderne besluttede, at det var nødvendigt at skrive kvinders specifikke krav ind i socialisternes politiske grundlag. Det foregik ved en international konference i København i 1910. Konferencen blev afholdt i det tidligere Ungdomshus på Jagtvej, og vi har da grund til stolthed over at København var vært for denne vigtige begivenhed. I 1908 fik kvinderne stemmeret til kommunalvalgene og i 1915 til folketinget.

Herefter springer vi nogle årtier frem og gør ophold ved kvindebevægelsen i 1970'erne.

De store demonstrationer for retten til abort og retten til ligeløn var på dagsordenen i 1970'erne. Ministerielle udvalg til fremme af kvinders vilkår blev nedsat, og i den offentlige debat var der fælles forståelse af, at vi havde et arbejde, der skulle gøres, før en frigørelse kunne blive en historisk realitet.

Kvindebevægelsen havde sat gang i en nødvendig udvikling. Men politikere og andre magthavere overtog "ligestillingen". Den blev en del af det officielle sprog, og efter et årti med store spring fremad, stilnede udviklingen af. Ligestilling, ja, ja, men behøver det være lige her og lige nu. Det betød, at kvinder individuelt måtte kæmpe kampen for reel ligestilling i de konkrete situationer både samfundsmæssigt og privat. Vi har igen brug for solidarisk tænkning og en kvindebevægelse, der stiller op mod højrekræfterne for at sikre de rettigheder, som kvinder har opnået gennem historien.

God 8. marts.

I kvindebevægelsens navn

Demos Nyhedsbrev nr. 99 er et temanummer om kvinders rettigheder både i et nationalt og internationalt perspektiv.

8. Marts giver os anledning til at huske på og fastholde de mange sejre som kvindebevægelsen opnåede i 1970'erne: Retten til fri abort, lovgivning om ligeløn, retten til ligestilling i det offentlige rum og ændrede forhold i den private sfære ex.vis barselsorlov til fædre.

Globaliseringen og et udvidet EU betyder, at de religiøse samfunds indflydelse på politik er blevet en realitet, som vi ikke havde troet mulig. Det betyder, at der verden over sættes spørgsmålstegn ved opnåede kvinderettigheder.

Den katolske kirkes tidligere overhoved har været på turne verden over. Han har besøgt 120 lande, og har prædikeret seksuel afholdenhed og tordnet mod homoseksualitet. Hans efterfølger pave Benedikt XVI har senest i juledagene 2008 udtalt, at homoseksualitet udgør en trussel mod menneskeheden på linje med den globale opvarmning.

Islam er næsten dagligt på den politiske dagsorden. De mange herboende muslimer beskrives ofte, som familier med en patriarkalsk og kvindeundertrykkende familiestruktur, på trods af at de lever i Danmark.

Vi vil i bladet vise, at de undertrykkende forhold kan findes både indenfor islam, kristendommen, pavekirken og den evangeliske kirke.

Hvad enten paven, Islam, kristendommen eller den evangeliske

kirke fordømmer abort og homoseksualitet, så må vi tage afstand og forsvare kvinders rettigheder til at bestemme over egen krop.

Når den kvindelige formand for kvindersrettigheder og ligestilling i EU-parlamentet slutter op om pavens udsagn og gør dem til sine egne, så tager vi kampen op, og er opmærksomme på risikoen for en øget indflydelse fra den katolske kirke i EU.

Ligestillingsspørgsmålet blev aldrig de borgerlige politikeres eller højreorienterede grupperingers sag. De har været påfaldende tavse, indtil kvinders frigørelse blev kædet sammen med en hadefuld udlændingepolitik.

På den baggrund ønskede både Dansk Folkeparti, Venstre og højrefløjsgupperinger at fremstå som "feminister".

De har ikke tidligere stillet op når det drejede sig om danske kvinder, der blev udsat for vold i hjemmet, eller de danske kvinder, som ikke har fået del i den ligeløn, som de blev lovet for 35 år siden. Men de er hurtigt ude når det drejer sig om kvinder, der er kommet til landet med traditioner og en religion, som de fordømmer.

I bladet omtaler vi grupper som Kvinder for Frihed, Dansk frisind, folketingskandidater og folketingsmedlemmer for Dansk Folkeparti og en minister, der i kvindebevægelsens navn medvirker til racisme og fremmedhad. I den aktuelle tunesersag har Pia Kjærsgaard på TV bl.a. udtalt sig diskriminerende om hans "formørkede kone".

I samme sag har Pia Kjærsgaard udtalt sig nedsættende om de

menneskerettigheder, som bl.a. er basis for kvinders rettigheder. Hun udtaler: "Det er måske ikke særligt sympatisk at sige, men jeg føler vi sidder inde i et edderkoppespind af konventioner, og det bliver mere og mere slimet, jeg får åndenød." Og hun mener, at vi må tage et opgør med konventionerne.

Cedaw konventionen om kvinders ligeberettigelse, er skrevet ind i menneskerettighedskonventionen så sent som i 1983 og er ratificeret af Danmark.

Kvinders ret til ligebehandling og selvbestemmelse bliver således sat under pres, sammen med de øvrige menneskerettigheder, hvis det fortsat skal være Dansk Folkeparti, de to præster og andre yderliggående grupper, der får lov til at sætte dagsordenen.

Kvindebevægelsen skal på banen. I fællesskab og i solidaritet med kvinder verden over, arbejder vi på, at kvinder uanset deres race, seksuelle eller religiøse tilhørsforhold skal have ret til at bestemme over egen krop. At de får lige ret til arbejde og uddannelse. At ingen kvinder bliver nødt til at sælge sin krop.

I dette blad har vi spurgt en række spændende kvinder, om hvilke temaer de, som feminister anser som de mest betydningsfulde i dag. Du kan læse deres overvejelser og tanker om, hvad der er nødvendigt at sætte på dagsordenen.

For international solidaritet!
Demos Kvindegruppe
8. Marts 2009

Religionens bånd strammer i EU

Den politiske dagsorden i Danmark, Europa og globalt har i det sidste tiår været påvirket af det religiøse spørgsmål. Vi kan iagttage, at den katolske kirke fylder meget i det nye EU, og stadig har en omfattende indflydelse på kvinders rettigheder. Abort spørgsmålet er igen blevet sat på dagsordenen i EU.

I Juli 2004 blev den slovakiske Kristen Demokrat Anna Záborská valgt som formand for EU-parlamentets komite for kvinders rettigheder og ligestilling.

Komiteens ansvar omfatter at fremme og beskytte kvinders rettigheder i EU. Og til at støtte kvinders rettigheder i udviklingslande og opfølgning og gennemførelse af internationale aftaler som involverer kvinders rettigheder, såsom Cairo doktrinen og Beijings platform of action.

Hun er et kendt medlem af "The Forum of Life", Og er overbevist modstander af både abort og lige rettigheder for homoseksuelle. Hun er kendt for at have udtalt, at det er hendes agt er at følge sin konservative dagsorden i EU.

Hun er i The Slovak Spectator^{1*}, 2004, citeret for:

"Kvinder som bliver gravide efter en voldpisode har været gennem et trauma. At gennemgå en abort vil udsætte hende forendnu et traume – i og med hun slutter sit barns liv..... Traumat ved at slå sit eget barn ihjel er ofte større end det som hun lider under ved voldtægt"

Om homoseksualitet siger hun:

"AIDS er guds hævn for homoseksualitet. Jeg ønsker ikke at diskriminere nogen, men med disse mennesker, (homoseksuelle) er der en potentiel chance for at deres syn på liv i basale familie sager, på mande - og kvinderelationer kan få indflydelse på børn." "Med hensyn til mine kommentar-erideslovakiskemedier....spurgte jeg mig selv om disse mennesker (homoseksuelle) burde være mine børns lærere."

I EU-parlamentet er der forsøg på, at sidestille alle former for partnerskaber med familien. Der er måske en overvægt af liberale stemmer på nuværende tidspunkt. Anna Záborská mener, at de ny optagne medlemslande, der

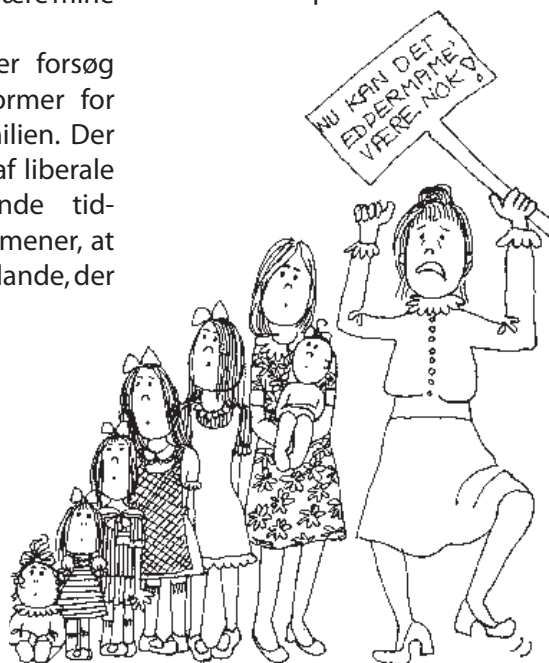
delers den dybe respekt for værdier, Slovakiet, Polen, Slovenien og Litauen ikke er bange for at stå frem og sige hvad de tænker:

"Vi ønsker at beskytte den traditionelle familie baseret på ægteskabet mellem en mand og en kvinde. Vi stemte på det grundlag i vores parlament, men vi ønsker at gå videre af den samme vej, sammen med vore partnere i Europa, i EU-parlamentet".

Anna Záborská har taget initiativ til en underskriftsindsamling i anledning af Menneskerettighedserklæringens 60-års-dag, hvori FN opfordres til at lade artikel 3, enhver har ret til liv, frihed og personlig sikkerhed omfatte, hvad man kalder det ufødte liv.

^{1*} På de følgende sider kan du læse deres synspunkter:

www.slovakyspectator.sk

Demos kvindeguppe har i den anledning skrevet til en række kvinder, der har deltaget i debatten om feminisme, ligeret og solidaritet inden for de sidste 5 år, og har stillet dem følgende spørgsmål:

- * Hvilke temaer er du som feminist optaget af i dag ?
- * Hvordan forholder du dig som feminist til kirkens øgede indflydelse på den politiske arena ?
- * Hvordan har debatten om Islam påvirket dig som feminist ? Hvilket kendskab har du til Kvinder for Frihed ?
- * Hvilke kommentarer har du til, at Anna Záborská i EU-parlamentet er udvalgsformand for kvinders rettigheder og ligestilling, men samtidig er abortmodstander og mener, at homoseksualitet er unormalt ?

Trine Pertou Mach.
Forkvinde for Mellemfolkeligt
Samvirke
og HB (SF)

Hvilke temaer er du som feminist optaget af i dag?

Helt overordnet at få feminisme og kønnenes ligestilling taget alvorligt i den politiske debat; det er som om, at det er helt forsvundet i Danmark. Den værdikamp, der føres af højrefløjen, har på samme tid både fjernet fokus fra kampen for kvinders rettigheder i vores eget samfund (som Troels Lund Poulsen sagde i sin tid som ligestillingsordfører, så var ligestilling et problem, der angik indvandermiljøerne), og alene satte kvinders rettigheder i fokus som noget, der er en "vestlig" værdi, som vi skal overbevise andre om. Venstrefløjens svar skal være: For det første ligestilling i Danmark - for alle danske og nydanske kvinder i en fælles kamp, ikke "belæring af den mindre udviklede". For det andet fremme af kvinders rettigheder i den arabiske verden som del af den frigørelses- og rettighedskamp, der foregår der. For det tredje afskaffelse af kvinde- og menneskehandel. Fordi det i mine øjne er det ultimative udtryk for ikke at se kvinder og mænd som lige mennesker - og fordi det også er en del af den globale værdi- og kulturkamp mod både reaktionære politiske og religiøse kræfter og mod den nyliberalistiske kapitalismes mantra om frihandel og markedsføring.

Jeg ved også, at der er kvinder i patriarkalske, muslimske samfund, der er stærke og siger fra, mens de kæmper køns- og rettighedskampen mod undertrykkende regimer og normer i deres samfund - og det er langt mere modigt og relevant end det antimuslimske projekt, som kvinder for frihed i virkeligheden er ude i

Hvordan forholder du dig som feminist til kirkens øgede indflydelse på den politiske arena?

Jeg er modstander af, at religiøse institutioner skal have en særlig plads ved bordet. Det er altid bekymrende, når religion hives ind i den politiske debat, fordi referencer til den og til det guddommelige har til formål at sætte debatten skakmat - man kan ikke udfordre "sandheden", som religioner jo mener at have patent på. Historisk set er religion også blevet brugt til at undertrykke kvinders rettigheder. Den måde, hvorpå kirken i dag søger at få indflydelse, er at indskrænke rettigheder og frihed, at kontrollere og at normalisere helt bestemt måder at leve på, som kvinde, mand og som familie. Det er stik mod min politiske lærdom om at sætte mennesker fri - og i øvrigt grundlæggende i strid med menneskerettigheder og begreber som ligeværd.

Men det illustrerer meget godt, at vi hele tiden skal kæmpe for demokrati og rettigheder, det er aldrig noget, der er givet. Det, at kirken nu igen forsøger at sætte sig på en del af den politiske scene, er jo noget, vi har oplevet før. Og paradoksalt nok, er det en refleksion af, at religionen (f.eks. islam i muslimske lande) globalt set er ved at få sin genkomst som "retningsgiver" for visse politiske

reaktionære strømninger. I USA benyttede Barack Obama en præst, der er kendt for lignende synspunkter, til sin indsættelse. Den er en del af en global højredrejning. Jeg ser det derfor som en iboende del af den politiske kamp for mig som feminist at bekæmpe den indflydelse.

Hvordan har debatten om islam påvirket dig som feminist? Hvilket kendskab har du til Kvinder for Frihed?

Kvinder for Frihed står for mig som Trykkefrihedsselskabets kvindegruppe. Der er i hvert fald en del personsammenfald, og det politiske projekt er en del af samme flanke i kultur- og værdikampen. For begge organisationer gælder det, at de forsøger at kapre en appellerende dagsorden til et antimuslimsk projekt. Når det er sagt, vil jeg ikke mene, at de påvirker mig som feminist, ud over at de giver feminismen endnu en front at kæmpe på.

At der er ekstremt reaktionære kræfter inden for islam, der arbejder mod kvinders frihed, er jo ikke noget, Kvinder for Frihed har opdaget, det har været en del af den intellektuelle debat og af værdi- og rettighedskampen inden for islam og i muslimske samfund i årevis. Faktisk har jeg arbejdet professionelt med netop det i flere år. Men jeg ved også, at der er

kvinder i patriarkalske, muslimske samfund, der er stærke og siger fra, mens de kæmper køns- og rettighedskampen mod undertrykkende regimer og normer i deres samfund – og det er langt mere modigt og politisk relevant end det antimuslimske projekt, som Kvinder for Frihed i virkeligheden er ude i.

Hvilke kommentarer har du til, at Anna Záborská i EU-parlamentet er udvalgsformand for kvinders rettigheder og ligestilling, men samtidig er abortmodstander og mener, at homoseksualitet er unormalt?

Politisk er det selvfølgelig helt grotesk, at en politiker med de holdninger skal være formand for netop det udvalg; det er totalt selvmodsigende. Men hun er jo demokratisk valgt, så der er ikke meget at gøre ved det, ud over at sætte hårdt ind i den politiske debat og i lobbyarbejdet i forhold til EU-Parlamentet, når den slags emner er på dagsordenen. Det vigtige er at se det som et udtryk for, at også i EU – og Europa generelt – er der kræfter, der ønsker at modarbejde de afgørende landvindinger, som venstrefløjen og kvindebevægelsen har vundet gennem de seneste årtier.

Faktum er dog, at den EU-udvidelse, som jeg selv var – og er – så stor tilhænger af, tilspidser kampen mellem progressive sekulære kræfter på den ene side og religiøst konservative, dogmatiske og reaktionære kræfter på den anden side. Hvem, der vinder, vil være afgørende for, om EU spiller en fremmede rolle for ligestillingen (i alle dens aspekter og for alle grupper af diskriminerede) i Europa, eller det modsatte.

Man kan ikke se forskel på den katolske kirkes holdning til kvinder og homoseksuelle og islamisters ditto. Det er vigtigt at huske, når den

De politiske og værdimæssige skillelinjer går et helt andet sted – ned midt i det hele, mellem dem, der kæmper for udvide det enkelte menneskes rettigheder og frihed til at leve, som de ønsker og dem, der kæmper for at kontrollere og indskrænke dem. Og det er der, man skal vide at finde sine allierede og de grupper, man vil kæmpe sammen med. Og ikke mindst stille op for.

politiske højrefløj og jøgendens proselytter brøler op om civilisationssammenstød og uforenelighed mellem "islam og demokrati" / "vesten og den muslimske verden". De politiske og værdimæssige skillelinjer går et helt andet sted – ned midt i det hele, mellem dem, der kæmper for at udvide det enkelte men-

neskes rettigheder og frihed til at leve, som de ønsker, og dem, der kæmper for at kontrollere og indskrænke dem. Og det er der, man skal vide at finde sine allierede og de grupper, man vil kæmpe sammen med. Og ikke mindst stille op for.

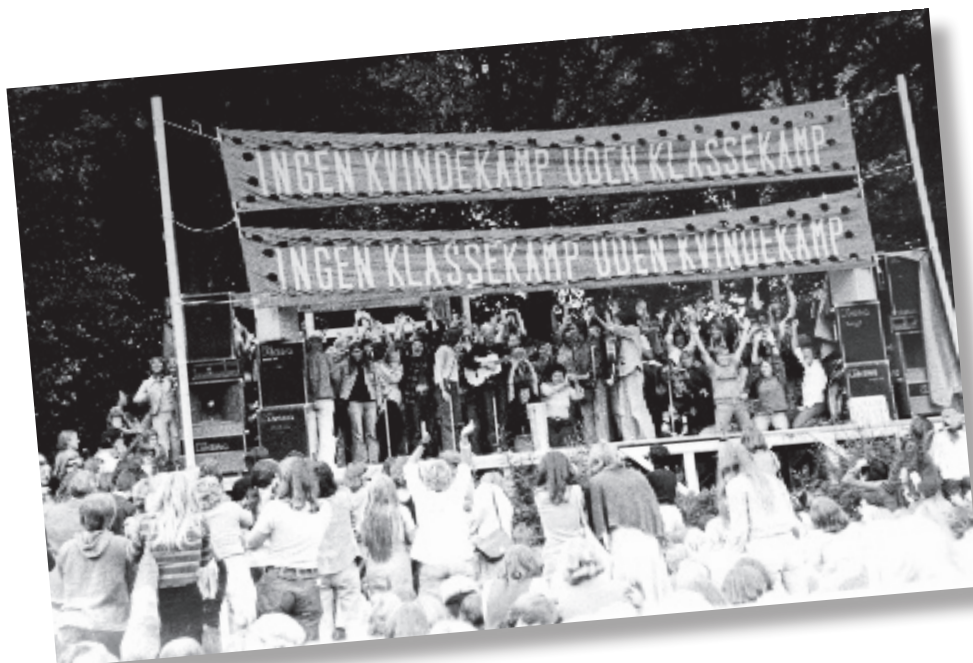

Foto Barbara Adler, kvindefestival 1974

Feminisme - til venstre og højre.

Bente Hansen - forfatter

Hvilke temaer er du som feminist optaget af i dag?

Som feminist er jeg stadig fastholdende over for selve ordet og dets betydning: Ligegyldighed hvor meget man snakker om queer og konstruktion og alt det andet, som man prøver at "nuancere" debatten med, så klæber der stadig de samme problemer ved selve det feminine køn: lavere status, lavere løn, mere servicefunktion i familierne, flere arbejdstimer (samlet set) dårligere pensionsforhold, voldshandlinger af alle slags, prostitution og handel.

Det er jo trivielt, at det stadig er sådan, og der er nogle, der prøver at løse det ved at unddrage sig det "konstruerede" køn – gennem operationer, aktioner, adfærd, navneændringer og meget mere. Og de betaler for det – både psykologisk og økonomisk. Det er et forståeligt eksperiment hos et lille mindretal – og det ændrer ikke noget for de ca. 90 procent, der lever det "gammeldags" kvindeliv med børn, parforhold og kvindelig biologi.

I mange af de tidligere tredjeverdenslande sker der helt nødvendige ting, som jeg er dybt optaget af: Kvinder, der med ufatteligt mod bekæmper ekstrem undertrykkelse på alle niveauer. I Somalia går i skrivende stund de såkaldte "kvinder i blå" i demonstration for fred og frihed – i det samme land har der været store demonstrationer, hvor kvinder krævede afskaffelse af den gamle afrikanske tradition med omskæring af piger. Alt sammen med livet som indsats.

I islamiske diktaturer er der kvinder, som tør sætte sig op mod den ekstreme religiøse undertrykkelse, og i udviklingslande verden over er der kvinder, der med små bitte lån finder ud af at starte en lille virksomhed, som de kan forsørge familien med.

Dette er mine vigtigste feministtemaer i dag. Hvis vi taler dagens Danmark, er det arbejdstiden og det stressede liv for både kvinder og børn – og (hvis de har en familie) resten af familien. Jeg glæder mig, til der igen kommer en egentlig feministisk bevægelse.

Hvordan har debatten om islam påvirket dig som feminist? Hvilket kendskab har du til Kvinder for Frihed?

Debatten om islam har påvirket mig, som den har påvirket alle andre. Mit kendskab til Kvinder for Frihed er overfladisk, men jeg anser dem for at være en slags spin-off af Dansk Folkepartis holdninger. En kvindelig læge bekymrer sig meget for "helbredsvirkningerne af tørklædet".

Selv har jeg arbejdet sammen med muslimer af alle slags og har derfor ingen berøringsangst. Jeg har aldrig syntes, de var anderledes end alle de andre, jeg har arbejdet sammen med. Og sådan har det været lige fra mit første politiske engagement i Algierkrigen omkring 1960 – og senere omkring Palæstinaspørgsmålet, Irakkrigen og Irans nuværende terrorregime. Jeg har rejst i mange muslimske lande, og jeg sidder i bestyrelsen for Dansk-Algerisk Venskabsforening.

Indtil 1980 havde den ekstreme islamisme ingen alvorlig gennemslagskraft i den vestlige verden, men med Khomeinis sejr fik hele ideologien omkring det muslimske broderskab vind i sejlene. Og sammen med en stor indvan-

dring – og en stor olieressource – kom problemet tæt på.

Jeg har i mange år arbejdet sammen med iranere i eksil (der er omkring fem millioner af dem nu) – og de kan fortælle, hvad det betyder, at kvindekønnet er fokus for den systematiske undertrykkelse. Nogle af dem går med hovedtørklæder, andre ikke.

Mit forhold til dette er afslappet, men jeg ville foretrække, at de ikke fulgte den islamistiske dresscode. Jeg ved imidlertid, at de med det signal retter blikket mod hjemlandet: de er i eksil.

Hvis de var født her og ville forblive her, så ville jeg mene, at de signalerede en tilslutning til noget andet, nemlig en retten ind efter en ekstremt patriarkal religion med en ekstrem kontrol over kvindekønnet som et af fikspunkterne. Derfor signalerer man (som dansk muslim), at man accepterer undertrykkelse af kønnet, hvis man retter ind i vaner og klædedragt.

Hertil skal til gengæld understreges: Det er hos os ikke ulovligt at signalere dette. Selvfølgelig kan de signalere det både som dommere og læger og folketingsmedlemmer. Jeg bryder mig selvsagt ikke om det, men kan og vil ikke forhindre det. At Folketingets præsidium overhovedet kunne give sig til at diskutere, om det var acceptabelt, var helt overflødigt efter min mening. At de nævnte klaphatte (!!) som noget, der nok ikke ville blive accepteret, var endnu mere grinagtigt: Hvis Jakob Haugård i sin tid havde stillet op for "Klaphattepartiet" og fået 60.000 stemmer, så ville jeg da godt se, hvem der kunne forbyde ham at gå med klaphat i Tinget – hvor der da også har siddet mange klaphatte mellem år og dag.

Hvilke kommentarer har du til, at Anna Zaborska i EU-parlamentet

er udvalgsformand for kvinders rettigheder og ligestilling, men samtidig er abortmodstander og mener, at homoseksualitet er unormalt?

Til det første vil jeg sige, at det er lige så ærgerligt, som at mine iranske veninder går med tøj, der ikke støder terrorregimet i Teheran. Jeg selv er tilhænger af retten til abort, men jeg regner det for en tung ret, som kvinden selv

må og skal have ansvar for. At Záborská er abortmodstander, er dybt beklageligt, men det kan jo være en holdning, man ikke kan lægge fra sig, fordi den er for svær. Lovmæssigt bør det være en ret i EU-sammenhæng.

Efter min mening er homoseksualitet en menneskerettighed på samme måde som heteroseksualitet, så på dette spørgsmål alene burde hun kunne afsættes. Det var der jo en italiener, der blev.

Ritt Bjerregaard,
overborgmester i København
(S)

Lad mig komme med nogle betragtninger inspireret af jeres spørgsmål.

Kvindehandel er et stigende problem. Jeg fornemmer det, når jeg bevæger mig rundt i mit gamle barndomskvarter, Vesterbro. Man kan se det i statistikkerne. Jeg mener, at regeringen totalt ignorerer problematikken, som er himmelråbende uacceptabel. Vi lader lige nu disse kvinder, som er uden rettigheder og underlagt kyniske mænd, i stikken. Det er totalt uacceptabelt i et land, en velfærdsstat, som Danmark. Det synspunkt fremhævede jeg i en kronik (med bl.a. Hanne Vibeke Holst) i Politiken i efteråret 2008. Og til min store tilfredshed lykkedes det at samle alle kvinder på tværs af borgerrepræsentation

en om at stille et forslag om at støtte det såkaldte projekt Safe and Alive, som har et Safe House for handlede kvinder her i København.

Et andet emne, som altid har optaget mig som politiker er naturligvis "kvinder i politik" - ikke mindst indvandrerkvinder. I december 2008 inviterede jeg en masse kvinder med forskellig baggrund til kaffe på rådhuset for at diskutere barrierer for at være aktivpolitik-ikkemindstlokalpolitik - når man ikke ser pæredansk ud. For ikke nok med, at man skal kæmpe hårdere som kvinde i politik for at få indflydelse, man har også nogle ekstra barrierer, hvis man kommer fra en anden kultur, som ofte har nogle andre forventninger til kvinderollen.

Sidst vil jeg nævne, at jeg fra starten som overborgmester har kæmpet for at få flere kvinder på lederposterne, og vi har netop fået igennem i borgerrepræsentationen at belønne direktører, hvis de får udjævnet kønsforskellene. Det er i praksis en kønskvo-tering, som regeringen jo er imod, men som jeg mener er nødvendig for at få brudt nogle af de Rip-Rap-Rup-strukturer, der stadigvæk hersker.

Det er min klare overbevisning, at stat og kirke skal adskilles. Religioners magt i forhold til kvinders ret og frihed betyder åbenlyst meget i en vifte af verdens nationer - jeg ser dog ikke en tendens til, at der er en øget indflydelse på den danske politiske arena.

Özlem Cekic MF (SF)

Op til 8.marts handler debatterne ofte om spørgsmålet, om hvorvidt minoriteskvinder er undertrykte og om, at majorites kvinden gerne vil redde minoriteskvinden

Hvilke temaer er du som feminist optaget af i dag?

Jeg føler, at jeg som socialist er feminist. Det kan ikke adskilles. Man går ind for frihed og lighed for alle. For mig som feminist betyder det, at kvinderne bestemmer over sig selv. Op til 8. marts handler debatterne ofte om spørgsmålet, om hvorvidt minoriteskvinder er undertrykte og om, at majoritetskvinden gerne vil redde minoritetskvinden. Jeg har selv erfaring med min mormor, der var alene med 13 børn i et totalt mandsdomineret samfund og har kæmpet sin kvindekamp. Hun har på ingen måde været undertrykt, men der var nogle samfundsstrukturer, som undertrykte hende. Det samme ser vi jo også i Danmark. Kvinder får ikke samme løn som mænd. Få kvinder får lederposter, og her kan man gå ned i Skelbækgade og købe en kvinde for 200 kr.

Det, der optager mig, er minoritetskvinders ret til at bestemme selv. Når de siger: "Jeg går med tørklæde af egen fri vilje", så skal man vise respekt og tro på, at det, de siger, er sandt.

Det er enormt objektgørende, at man kan sælge og købe kvinder som en vare. Også i andre sammenhænge fremstilles kvinder som objekter. Tager man f.eks.

på en biludstilling, er det sjældent, at der ikke er billeder af en bikini-klædt kvinde der ligger henover en Mercedes. Det er frastødende, synes jeg, og vi kan se det overalt i reklamerne. Også som politiker oplever vi kvinder en objektgørelse. Skal jeg til forhandlinger f.eks., bliver jeg nødt til at tage en jakke på, for ligesom mandskønnet at kunne stive mig af, for ellers er det mit udseende, der bliver diskuteret. Jeg har flere gange hørt kommentarer såsom "det er vel nok godt at have noget kønt at se på". Det er enormt diskriminerende.

Synes du, at handlede kvinder har ret til opholdstilladelse?

Ja. Der kører en frygtkampagne, når man gerne vil hjælpe nogle mennesker, der er udsatte og har brug for hjælp. Så kommer den der vrangforestilling om, at nu vil Danmark blive overrendt. Jeg synes, vi svigter kvinderne ved ikke at give dem opholdstilladelse. Uden opholdstilladelse er de bare noget man sætter et frimærke på og sender tilbage uden at tænke på, hvad der sker med dem der.

Hvordan forholder du dig som feminist til kirkens øgede indfly-

delse på den politiske arena?

Jeg går ind for adskillelse af kirke og stat. Jeg synes, Danmark er et af de lande, hvor religion fylder ekstremt meget, i avisspalter og i tv. Da vi var til Folketingets åbning, var der først gudstjeneste. Jeg synes, det er forkert, at religion skal fylde så meget. Folk skal have ret til at tro og mene, hvad de vil, men det skal ikke være en del af det politiske system.

Jeg finder det enormt dobbeltmoralisk, når nogle feminister går ud og siger, at det er i orden at bede fadervor i skolen og så samtidig vil forbyde pædagoger at gå med tørklæde. Er det religionslighed? Jeg går ind for religionslighed. Jeg er meget skeptisk, når man går ind og blander religion med politik. Det sker f.eks. altid i debatten om de kristne værdier, hvor man nævner nogle universelle værdier som solidaritet og tillid. Man skal passe på, at en religion ikke tager patent på de her værdier.

Hvordan påvirkes du af diskussionen om islam, især den måde Kvinder for Frihed fører den på?

Jeg synes, de er meget sortsynede og meget rigide og generalis-

erende i deres holdning. De siger, at kvinder, som går med tørklæde, per definition er undertrykte. Jeg har jo selv gået med tørklæde i 2 år. Jeg gjorde det som mit ungdomsoprør.

Min mor går med tørklæde, fordi det er en del af hendes kultur, og hvis man spørger hende, så er det første hun siger: "Det er en del af min påklædning". Hun siger ikke: "Det er en del af min religion".

Når man hævder, at minoritetsskinder er sådan, og at religionen gør det her, så synes jeg, at man benægter, at mennesket kan være i mange forskellige kulturer og kan bevæge sig. Kulturen er nemlig meget dynamisk. Og ved at sige sådan, skaber man dem og os: Der er de enormt frigjorte, og der er alle de andre, som er undertrykte. Kvinder for Frihed påstår, at det er falsk bevidsthed, når en kvinde siger, at hun går med tørklæde af egen fri vilje. Du ved det ikke, du er undertrykt, men du er ikke klar over det. Det er vigtigt ikke at generalisere.

Vibeke Manniche, som er forkvinde for Kvinder for Frihed, er jo også den der siger, at hvis hun som praktiserende læge sidder over for en kvinde med tørklæde på, så stiger hendes blodtryk. Det er et kæmpe problem, synes jeg, når hun som læge samtidig har underskrevet en tro og love-erklæring om ikke at behandle folk forskelligt og diskriminerende.

Det er da godt, at min mor ikke har Vibeke Manniche som læge, for hun er en traditionel kurdisk kvinde med tørklæde, lille og rund og går nok et skridt bag min far, når de går ud. Betyder det så, at hun får en anden behandling? Jeg har været formand for mangfoldighedsnetværket, et netværk af sundhedspersonale med anden etnisk baggrund. Der gjorde vi meget for at forebygge, at patienterne blev diskrimineret. Jeg har

Jeg har læst mange journaler, hvor man kan se, at de første mange sider handler om tørklædet, kulturen, sproget og familien, og derefter kommer der for øvrigt på side fem, at patienten har højt blodtryk.

læst mange journaler, hvor man kan se, at de første mange sider handler om tørklædet, kulturen, sproget og familien, og derefter kommer der for øvrigt på side 5, at patienten har højt blodtryk. Jeg synes, det er bekymrende, at menneskers behandling er underlagt, hvilket udseende de har. Jeg tænker, at Vibeke Manniche er meget rigid i sin tankegang. Hun har svært ved at håndtere mangfoldighed.

Jeg har været ude for, at læger

og sygeplejersker har nægtet patienten at have tolk - for nu har hun været her i 20 år. Hallo, det er jo ikke lige, når hun er på vej til en operation, at hun skal tænke på at lære dansk. Sygeplejersker er ikke integrationsmedarbejdere, der skal sørge for danskundervisningen, men sundhedspersonale, som skal sikre patienterne samme adgang til information og behandling. Der er nogle magtpersoner, som misbruger deres magt.

Kvinde demo 8. marts 1980
(Tag natten tilbage)

Britta Thomsen
Europa-Parlamentet (S)

Hvilke temaer er du som feminist optaget af i dag?

Som feminist er jeg optaget af mange aspekter af ligestilling, lige fra økonomiske forhold som løn og pension til kvinders muligheder for indflydelse og karriere på linje med mændene. Danske mænd tjener i gennemsnit stadig 18 procent mere end danske kvinder, de har større pensionsopsparinger,

og det er mændene, der får ledelsestillingerne og forskningsbevillingerne.

Vold mod kvinder og kvindehandel er et andet område, jeg har beskæftiget mig indgående med i de senere år. Det er et voksende problem, som vi som samfund gør alt for lidt ved. På det menneskelige plan er det tragisk, at vi ikke bekymrer os mere om kvinders skæbne, og på det værdimæssige plan sender det et signal til os kvinder om, at vi er andenrangsborgere, hvis problemer det ikke er værd at prioritere.

Endelig ligger kvinders forhold i udviklingslandene i mig som kvinde og politiker meget på sinde. Kvinder i udviklingslandene har brug for støtte som aldrig før, ikke mindst i forhold til de meningsløse krige i f.eks. Afrika, der først og fremmest går ud over kvinder og børn. Tilsvarende bliver kvinder i ulandene ramt hårdere af klimaforandringerne, da det overvejende er kvinderne, der dyrker den jord, der bliver ramt af tørke og oversvømmelser.

Hvordan forholder du dig som feminist til kirkens øgede indflydelse på den politiske arena?

Kirkens øgede indflydelse på den politiske arena, er et stort tilbageslag for kvindekampen. I alle religioner finder man forskellige grader af gammeldags syn på kvinder, eftersom religionerne har udspring i samfundsforhold langt tilbage i tiden. Det er derfor afgørende, at religionerne tilpasser

sig nutidige forhold, så årtusinder gamle religioners syn på kvinder ikke får lov til at dominere.

I Europa-Parlamentet er den katolske kirkes indflydelse desværre skræmmende stor - og den er blevet større efter udvidelsen af EU med de ti nye medlemslande. Kirkens forståelse af, hvad en familie er og af eksempelvis homoseksuelles rettigheder ligger milevidt fra, hvad jeg som feminist mener, og i disse år bliver hævdevundne rettigheder som adgang til fri abort og prævention sat på prøve. Det er en vigtig værdimæssig og politisk diskussion, som vi som feminister til stadighed må kæmpe.

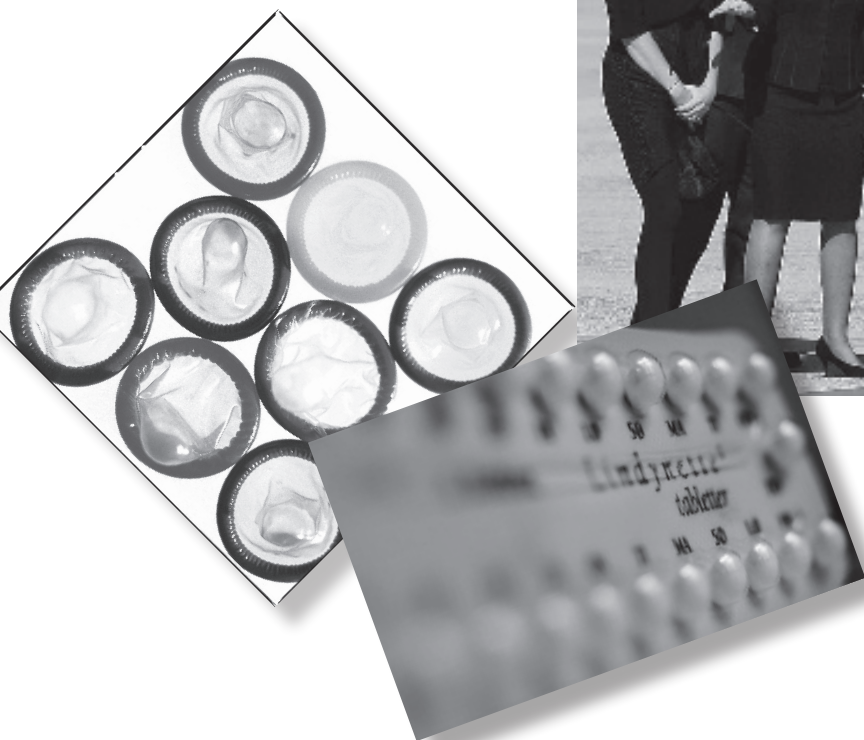
Heldigvis er det en kamp, som den katolske kirke og det religiøse højre ikke har held med at vinde. Et konkret eksempel på det er, da Europa-Parlamentet afviste Silvio Berlusconi's forslag om Rocco Buttiglioni som en ny italiensk kommissær, fordi han havde udtalt, at kvinderne skulle tilbage til kødgryderne, og at homoseksuelitet var en syndig sygdom.

Det er imidlertid ikke kun den katolske kirke, der fylder på den politiske arena. Da Reagan kom til magten, fik de kristne lobbyorganisationer i USA for alvor vind i sejlene i Washington, hvor de hurtigt opnåede stor indflydelse - ikke mindst i forhold til udviklingsbistanden til specielt Sydamerika. Amerikanerne begyndte eksempelvis at stille - og stiller stadigvæk - krav om, at hvis ngo'erne skal have penge,

I disse år bliver hævdevundne rettigheder som adgang til fri abort og prævention sat på prøve. Et konkret eksempel på det er, da Europa Parlamentet afviste Silvio Berlusconi's forslag om Rocco Buttiglioni som en ny italiensk kommissær, fordi han havde udtalt, at kvinderne skulle tilbage til kødgryderne, og at homoseksuelitet var en syndig sygdom

Amerikanerne begyndte eksempelvis at stille, og - stiller stadigvæk - krav om at hvis ng' oerne skal have penge, så må de ikke uddele prævention og tilbyde hjælp til abort. Med det resultat at mange kvinder hvert år dør af illegale aborter

så må de ikke uddele prævention og tilbyde hjælp til abort. Med det resultat at mange kvinder hvert år dør som følge af illegale aborter.

Hvordan har debatten om islam påvirket dig som feminist? Hvilket kendskab har du til Kvinder for Frihed?

Islam betragter jeg egentlig ikke med særsomt bekymring, når vi taler religion og kvindesyn. Uanset om der er tale om konservative katolikker i Sydamerika, konservative buddhister i Østen eller kristne fundamentalister i USA, har de alle det tilfælles, at de i hvert fald ikke fremmer ligestillingen mellem kønnene.

I forbindelse med de mange debatter om islam og kvinder, har jeg naturligvis stiftet bekendtskab med Kvinder for Frihed, som jeg ikke har meget tilovers for. Jeg synes, at de i højere grad skulle koncentrere sig om alle afarter af religiøsbetydning for ligestillingen i stedet for blot at fokusere på islam.

Hvilke kommentarer har du til, at Anna Záborská i EU-parlamentet er udvalgsformand for kvinders rettigheder og ligestilling, men samtidig er abortmodstander og mener, at homoseksualitet er unormalt?

Anna Záborská, blev valgt til udvalgsformand for ligestillingssudvalget i Europa-Parlamentet meget imod venstrefløjens og socialdemokraternes vilje. Men systemet fungerer sådan, at det parti, der har fået tildelt formandsposten, selv bestemmer, hvem de vil sætte ind. Havde vi afvist hende, ville de afvise en af vores kandidater i et andet udvalg, sådan er det politiske spil, uanset om man kan lide det eller ej. Hun har heldigvis ikke udtalt sig hverken om abort eller homoseksuelle, efter hun er kommet i Europa-Parlamentet, men gør hun det, vil jeg ikke tøve med at tage afstand.

Johanne Schmidt-Nielsen,
MF (Enhedslisten)

Hvilke temaer er du som feminist optaget af i dag?

Den formelle ligestilling har ikke medført reel ligestilling. Kvinder tjener 18 procent mindre end mænd, piger og drenge opdrages ekstremt forskelligt, kvinder er markant underrepræsenteret i det politiske liv og i forskningsverdenen – f.eks. har vi under 12 procent kvindelige professorer i Danmark. Alt sammen fordi skjulte strukturer stadig fastholder os i bestemte roller og kategorier. På trods af den åbenlyse ulighed mellemkønnenekalderhøjrefløjen ligestilling for en særlig dansk værdi – og rører i øvrigt ikke en finger for at mindske uligheden. Regeringens udgangspunkt er, at ligestilling er noget, der kommer af sig selv, men med den indstilling kommer vi ingen vegne. Med andre ord: Vi skal have gjort op med den ligestillingspolitiske handlingsslammelse, der alt for længe har præget dansk politik. Vi kan (og vil!) ikke nøjes med formel ligestilling.

Hvordan forholder du dig som feminist til kirkens øgede indflydelse på den politiske arena?

Først og fremmest mener jeg, at kirke og stat skal holdes helt adskilt. Diverse trossamfund skal selvfølgelig have lov til at mene, hvad de vil, men hver gang nogen forsøger at banke os tilbage til 1800-tallet, skal de mødes med

Kvinder tjener 18 procent mindre end mænd, piger og drenge opdrages ekstremt forskelligt, kvinder er markant underrepræsenteret i det politiske liv og i forskningsverdenen - f.eks. har vi under 12 procent kvindelige professorer i Danmark

skarp modstand – uanset om de er religiøse eller ej. Fingrene væk fra den fri abort, fra ligestilling, uanset køn og seksualitet og stop hykleriet om, hvad der er "den sande måde at leve på". Kvindeundertrykkelse og sexismen skal naturligvis ikke fredes, bare fordi den er religiøst begrundet. I øvrigt flourer reaktionære ideer om, at "en familie kun kan bestå af far, mor og børn, for det har gud bestemt", ganske glimrende på Christiansborg i nogle af de store partier. Det er med andre ord stærke reaktionære kræfter, vi kæmper imod.

Hvordan har debatten om islam påvirket dig som feminist? Hvilket kendskab har du til Kvinder for Frihed?

Først og fremmest er det en katastrofe, at højresiden af dansk politik formår at få al ligestillingsnak til at handle om islam. På den måde undgår man behændigt at tale om f.eks. den høje uligeløn, der præger Danmark. Og ofte er debatten om feminisme og islam alt for ensidig. Personligt vil jeg kæmpe for kvinders ret til at tage

tørklædet af – men jeg vil da også kæmpe for retten til at tage det på.

Jeg kender udmærket til Kvinder for Frihed og er enig med dem så langt, at kvindeundertrykkelse selvfølgelig er uacceptabel. Men jeg mener, at Kvinder for Frihed har et alt for ensidigt fokus på muslimer, som om kvindeundertrykkelse udelukkende foregår med udgangspunkt i islam. Det er både latterligt og hadefuldt.

Hvilke kommentarer har du til, at Anna Záborská i EU-parlamentet er udvalgsformand for kvinders rettigheder og ligestilling, men samtidig er abortmodstander og mener, at homoseksualitet er unormalt?

Ja, i så fald er det ikke mine rettigheder, hun forsvare. Jeg synes selvfølgelig, det er groteske synspunkter – og det er et udtryk for, at ganske bestemte fundamentalistiske tolkninger af religion har fået alt for let spil. Typisk bliver sådanne synspunkter omkring abort og homoseksualitet slået i hartkorn med islam, men denne udvalgsformand og pavens

På trods af den åbenlyse ulighed mellem kønnene kalder højrefløjen ligestilling for en særlig dansk værdi – og rører i øvrigt ikke en finger for at mindske uligheden.

Hanne Helth
styrelsesmedlem
Dansk Kvindesamfunds
københavnskreds

Hvilke temaer er du som feminist optaget af i dag?

Jeg mener, at salg af mennesker til prostitution er det absolut væsentligste spørgsmål for kvindebevægelsen i dag - alle andre temaer er underordnet det spørgsmål. For vinder kvindebevægelsen ikke kampen mod gement slaveri af mennesker i sexindustrien, bankes kvinder rettighedsmæssigt tilbage til før antislaverikampene i forrige århundrede. Så må vi leve med det faktum, at basale menneskerettigheder i realiteten ikke gælder for os.

Tillader vi slaveriet at fortsætte, accepterer vi også det præmis, at alle fremtidige kvindepolitiske landvindinger - eksempelvis ligeløn, kvotering, øremærket barseltilmænd, pensionsudligning og bekæmpelse af det kønsopdelte arbejdsmarked - kun vil gælde for nogle kvinder, nemlig de af os, der tilfældigvis er født ind i sociale omstændigheder, der gør, at vi slipper for at blive solgt til prostitution. Vi accepterer en opdeling af kvinder i dem (de prostituerede) og os andre.

Jeg er rystet over, at slaveriet i sexindustrien foregår lige uden for vore egne gadedøre, uanset hvor i landet vi bor. Derfor bruger

jeg min fritid på at være med til at organisere prostitutionskampen og stille politisk krav om et forbud mod sexkøb. Og jeg holder aldrig op med at undre mig over alle de politiske rationaliseringer og ideologiske overbygninger, man ser på både venstre- og højrefløjen for at forsvare sexkøberne. Man ser bort fra prostitutionens skæve magtforhold mellem kønnene og undgår dermed at tage kønsprivilegier fra mænd.

Hvordan forholder du dig som feminist til kirkens øgede indflydelse på den politiske arena?

Jeg formoder, at spørgsmålet henviser til danske forhold. Den danske kirke har ikke fået øget indflydelse i dansk politik, tværtimod. Historisk har kirken modarbejdet eksempelvis alle spørgsmål om kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder og rettigheder til homoseksuelle borgere. Men danske kvinders abortrettighed er cementeret og bliver mere end vanskelige at tage fra os igen, homoseksuelle borgere kan leve åbent og uden politisk forfølgelse og dæmonisering i offentligheden, og i december 2008 var der tilsyneladende flertal i Folketinget for at give homoseksuelle borgere ret til fremmedoption. Det ville ikke være tilfældet, hvis dele af den danske kirke havde samme indflydelse som for blot 20 år siden.

Hvordan har debatten om islam påvirket dig som feminist? Hvilket kendskab har du til Kvinder for Frihed?

Dansk Kvindesamfund, som jeg er medlem af, kæmper for, at alle kvinder skal have samme rettigheder uanset religion, etnicitet, politisk overbevisning osv. Fundamentalister er skræmmende, uanset om de tilhører den danske kirke, islamistiske fraktioner, den katolske kirkes lobbyorganer eller andre, der mener, at de har fundet den eneste sandhed. Det bedste, feminister kan gøre, er at holde fast i målet om fuld kvindefrigørelse på alle samfundsområder for alle kvinder.

Hvad angår Kvinder for Frihed, har jeg ikke meget at sige. De har stirret sig blinde på et stykke stof.

Hvilke kommentarer har du til, at Anna Záborská i EU-Parlamentet er udvalgsformand for kvinders rettigheder og ligestilling, men samtidig er abortmodstander og mener, at homoseksualitet er unormalt?

Jeg ser flere grunde til, at det er muligt for en abortmodstander at sidde i en så magtfuld EU-position.

At mere moderate og liberalt indstillede politiske grupperinger i EU har ladet en kvindefjendsk politiker som Záborská komme til fadet, viser for det første, at

kvinderettigheder og ligestilling har en tilpas lav politisk prioritet i forhold til andre politikområder. For det andet er det udtryk for, at kvinderettigheder ikke er en selvfølge. I de nordiske lande har majoriteten af kvinder mulighed for selvforsørgelse, selvbestemmelse over egen krop og ret til politiskindflydelse. Selvom vi også i Norden har et stykke vej at gå, før vi har fuld kvindefrigørelse, er vi en lille geografisk enklave, et fyrtårn, som lyser op og giver andre landes kvinder håb om en bedre fremtid.

Men Záborskás position i EU viser de europæiske realiteter. Portugals kvinder har først nu fået ret til fri abort, mens eksempelvis polske og irske kvinder stadig må leve uden. Tyske kvinder har kun adgang til, ikke en lovfæstet ret til fri abort. Og Tyskland er eksempelvis først nu ved at indføre offentlig børnepasning og løn under barsel.

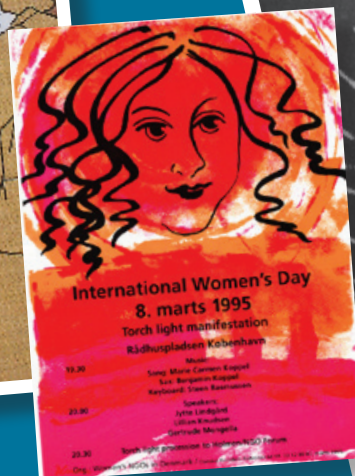
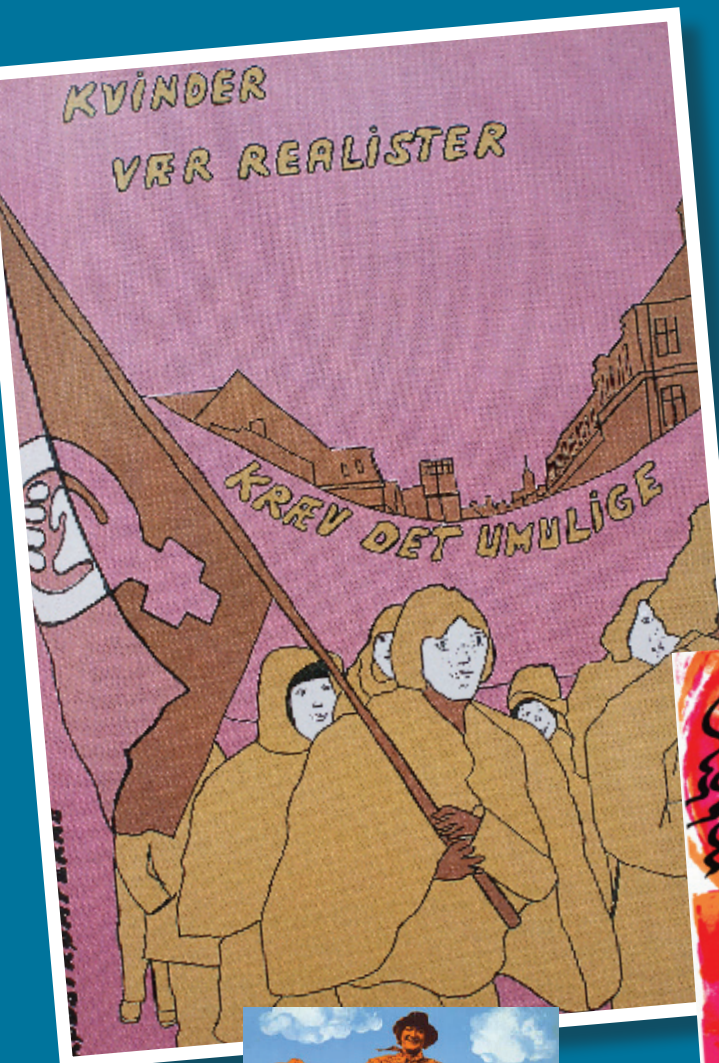
Og ser man på den europæiske situation på prostitutionsområdet, er der ingen ende på elendigheden for kvinder: fuldt eller delvis legaliserede sexindustrier i de store EU-lande, alfonseri som legalt erhverv i eksempelvis Holland og Tyskland, en udnyttelse af østeuropæiske kvinder i sexindustrien uden europæisk sidestykke og en ekstremt magtfuld proprostitutionslobby i EU-Parlamentet.

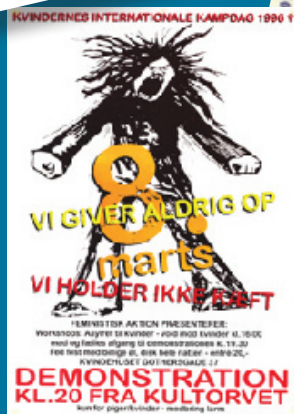
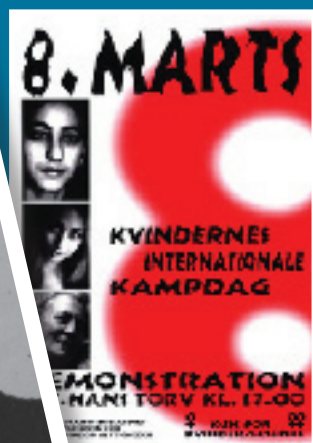
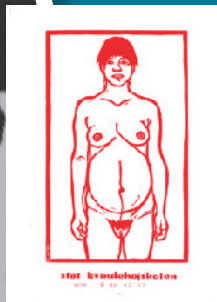
Dette er den europæiske kvinde-virkelighed – Záborská eller ej.

Jeg holder aldrig op med at undre mig over alle de politiske rationaliseringer og ideologiske overbygninger, man ser både på venstre- og højrefløjen for at forsvare sexkøberne. Man ser bort fra prostitutionens skæve magtforhold mellem kønnene og undgår dermed at tage kønsprivilegier fra mænd.

Hvem tager ansvaret for "Stop Kvindehandel"

Demos Kvindegruppe har i de seneste 2 år haft en kampagne på hjemmesiden "for fast ophold til kvinder, der har været udsat for handel.

Kampagnen var oprindeligt stillet til Justitsminister Lene Espersen. Der er afleveret ca 5.000 underskrifter i ministeriet, og der er sendt mindst ligeså mange postkort.

Før afleveringen henvendte vi os pr. mail og brev til justitsministeriet, for at modtage et svar på kravet. Justitsministeriet svarede os, at det ikke var deres bord. Integrationsministeren skulle tage sig af sagen.

Så henvendte vi os til integrationsministeriet, som svarede, at kvinderne allerede i dag kunne få opholdstilladelse, hvis de ansøgte om asyl. Og at sagen i øvrigt hørte under Velfærdsministeriet. I juni sendte integrationsministeren og justitsministeren venligst vores anmodning om stillingtagen til kravet om fast opholdstilladelse videre til velfærdsministeren.

Demos kvindegruppe, ville gerne inden sommerferien aflevere

kampagnens første underskrifter til den ansvarlige minister. Det var ikke nemt, for den problematik hører åbenbart hjemme i tre ministerier.

D. 04.08.08 fik vi endelig en aftale med medarbejdere ved ligestillingsministeriet. Vi afleverede de første 2.500 underskrifter på ligestillingskontoret.

De 2 medarbejdere der modtog os oplyste os om at kvinder, der har været udsat for handel allerede i dag kan bede om opholdstilladelse i Danmark. Men at meget få kvinder ansøger herom.

Vi havde kun kendskab til, at den afrikanske kvinde Rose havde fået opholdstilladelse, og det først efter et meget omfattende politisk arbejde, der blev bakket op af en omfattende folkelig bevågenhed. Ogselv under de forhold var det en afgørelse, som de ansvarlige ministre længe undslog sig for at træffe. Deres bevæggrunde for at være så tilbageholdende var frygten for, at "Hvis vi gjorde det, så ville der for alvor komme gang i menneskehandlen. Så skulle I se, hvad der ville ske. Tusindvis af afrikanske kvinder ville komme herop

og påstå, at de var ofre for menneskehandel bare for at få asyl", Kilde: Jens Høvsgaards forfatter og journalist "Solgt til sex" s.202, People's Press, 2007.

Ligestillingsministeriet og integrationsministerens oplysning om, at kvinder, der har været udsat for handel kan få asyl i Danmark, må siges at være en sandhed med modifikationer.

JUSTITS MINISTERIET

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Der er brugt 70 mill. på meget papir og mange pæne ord, men indtil dato har ministeriets handleplan ikke resulteret i forbedringer for kvinderne. De har ikke opnået bare en anelse bedre forhold end før den fine handleplan, som regeringen har udarbejdet. Indtil dato har 2 kvinder anvendt de 100 dages opholds - tilladelse.

Kravet om opholdstilladelse var og er et krav, som ingen af regeringens ministre har lyst til at gøre noget ved. Det blev meget tydeligt, da der selv på afleveringstidspunktet i ministeriet blev usikkerhed om, hvor underskrifterne skulle registreres. Justitsministeriet ligger på etagen over ligestillingsministeriet, og da vi gik derfra var vores værter enige om at de ville gå ovenpå og aflevere lister og postkort til den instans vi havde stilet underskrifterne til, og som vi først kontaktede, og blev afvist af - daværende justisminister Lene Espersen.

De næste 3000 besluttede vi at sende afsted d.22.12.08. Og det i kopi til både integration, ligestilling og justitsministeriet. Bare for en god ordens skyld.

Vi modtog et brev fra den nye justitsminister d. 22.01.09, hvor han oplyser, at underskrifterne igen er videresendt til integrationsministeriet.

Postkortet fra kampagnen mod kvindehandel, som er blevet sendt til bl.a. justitsministeriet
Montage af Sisse Järner

Den katolske kirke og Eu

Lene Sjørup, cand.teol., ph.d.

Ny politik i USA

Under Bush-administration gennemførte USA den såkaldte Mexico City-politik, der betød, at NGO'er, der på nogen måde arbejdede med eller blot udtalte sig om abort, ville få fjernet støtte fra staten. Derfor blev denne politik af modstanderne betegnet som den globale mundkurv, the global gag rule. Nu er Obama kommet til, og hans administration har, ikke mindst takket være Hillary Clinton, ændret signaler. USA vil fremover være meget opmærksom på de fattige kvinders behov, og de omfatter bl.a. god adgang til billig prævention, adgang til sikre aborter, hvor abort er lovlig, anerkendelse af de udvidede familier og respekten for individets seksuelle orientering.

Så meget mere bekymrende er det, at EU ser ud til at blive den nye tumleplads for konservative, religiøse NGO'er bl.a. fra USA, der sammen med den katolske kirke længe har ønsket at påvirke europæisk – og skandinavisk – politik på området.

EU som katolsk tumleplads

Den katolske kirke har lobbyet i EU siden 1980 via dens sekretariat i Bruxelles, COMECE, der har til opgave at monitorere og analysere den politiske proces i EU. Kontoret er ledet af biskoppen over Rotterdam, og dets sekretariatschef er for tiden Piotr Mazurkiewicz, en polsk præst, født 1960, professor i statskundskab ved et af den katolske kirkes universiteter i Warszawa. Han er specialist i EU-politik og katolsk sociallære og taler engelsk, fransk, tysk og italiensk.

Den katolske kirke har sikret sig,

at kirkerne har ret til at høres af EU-politikerne, og hvert halve år mødes de rutinemæssigt med EU's nye formandskab, hvor de udtaler sig om EU-politikken. COMECE arbejder med 5 hovedområder:

- Kirke, religion og Europa
- EU i verden
- Samfund og økonomi
- Retfærdighed og lovgivning
- EU's fremtid

Selv om sekretariatet er lille, er det struktureret som en stat med stats-, udenrigs-, økonomi-, og justitsministerium, og det udsender en række notater med anbefalinger til EU på disse områder. Mange af anbefalingerne vil de fleste sikkert være enige i, men der er en værdiorientering, især på det familiepolitiske område, som hælder stærkt til højre:

- At beskytte skabelsen
- At støtte familien
- Uddannelse kultur og ungdom
- Fred, sikkerhed og frihed
- Retfærdighed for verdens fattige
- Ærlighed i det offentlige liv
- Dialog med religioner
- Vor kristne arv

Den amerikanske højrefløj

Amerikanske NGO'er som C-fam, the Howard Center, Concerned Women for America har med opbakning fra den katolske kirke taget initiativ til en serie "verdensmøder for familien", og de søger bevidst at engagere højrefløjen i de europæiske og latinamerikanske lande. Man har fokuseret på de nye EU-lande øst for det tidligere jerntæppe, og helt særligt på Polen, "pavens hjemland". På disse verdensmøder for familien er der efterhånden blevet etableret globale netværk, den katolske kirke er altid involveret, og der er oprettet en række internationale religiøse højrefløj-NGO'er, der har til formål at påvirke den globale politik på familieområdet, især via nettet. Man er nu i gang med en kampagne, den demografiske vinter, der på adskillige videoer lægger temaet frem ved hjælp af "demografiske eksperter", der reelt misinformere.

Familiokratos

I forbindelse med "verdensmødet for familien" i Warszawa i 2007 blev Familiokratos-netværket skabt. Her spiller det slovakiske medlem af EU-parlamentet Anna Záborská en central rolle, idet hun har taget initiativ til en underskrift-

sindsamling i anledning af Menneskerettighedserklæringens 60-års-dag, hvori FN opfordres til at lade artikel 3, enhver har ret til liv, frihed og personlig sikkerhed omfatte, hvad man kalder det ufødte liv.

Záborská, der i 2004 ved en politisk studehandel blev valgt som formand for EU's Udvalg for kvinders rettigheder og Ligestilling, FEMM, har ansvaret for, at udvalgets kommissorium følges:

- Fastlæggelse, fremme og beskyttelse af kvinders rettigheder i Unionen og hertil knyttede fællesskabsforanstaltninger

- Fremme af kvinders rettigheder i tredjelande

- Ligestillingspolitik, herunder ligestilling mellem mænd og kvinder med hensyn til mulighederne på arbejdsmarkedet og ligebehandling på arbejdet

- Fjernelse af enhver form for forskelsbehandling på grund af køn

- Gennemførelse og videreudvikling af politikken med generel hensyntagen til kønsaspektet (gender mainstreaming) i alle sektorer

- Opfølgning og gennemførelse af internationale aftaler og konventioner af betydning for kvinders rettigheder

- Informationspolitik vedrørende kvinder.

Alligevel har hun brugt 60-års-dagen for Menneskerettighedserklæringen til at lobbye for sit konservativt og katolsk begrundede familie- og menneskesyn.

EU følger nemlig handlingsplanen fra FN's befolkningskonference i Cairo i 1994. Ifølge handling-

splanens § 7.2 er det individers og parforholds ret uden diskrimination, tvang eller vold at træffe beslutninger om reproduktion og at være velorienterede om og have let adgang til familieplanlægningsmetoder, som ikke er i modstrid med de enkelte landes lovgivning. Záborská overser desuden kvinders menneskeret, der ved Kvindekonferencen i Beijing i 1995 blev defineret (§ 96) som retten til at have kontrol over, samt frit og ansvarligt at kunne bestemme i anliggender, der vedrører kvinders seksualitet. Záborskás kampagne vil løbe frem til september i år, men ifølge Familiokratos' pressemeddelelser er der nu afleveret 5,4 mio. underskrifter til FN.

Den danske afdeling

Skandinavien, især Sverige, har længe været anset som den globale familiebevægelses fjende. Derfor har den religiøse højrefløj ønsket i de skandinaviske lande at oprette NGO'er, der repræsenterer de konservative familieværdier og udbreder dem lokalt.

I Danmark er CeKem, Center for kristen etik og Moral, blevet oprettet i 2006 med det formål "at påvirke den offentlige debat og den politiske arena i forhold til bevarelsen og fremmelsen af de kristne værdier i Danmark". Centeret kalder sig en tænketank. Den er typisk meget mere neddæmpet end de nordamerikanske inspiratorer og bringer karakteristisk nok oplysningerne om Záborskás kampagne vedr. menneskerettighederne i norsk oversættelse, taget fra den norske parallelle NGO. Man bruger med andre ord ikke mange kræfter på at kapre 60-års-dagen for Menneskerettighedsnetilpolitiskeudsagn om abort, som centeret dog er imod. Men denne kampagne kører som sagt frem til september 2009, så vi har ikke hørt det sidste i denne sag.

Religion i det offentlige rum

Det er ikke usædvanligt, at danske politikere, når de deltager i partimøder i Sydeuropa, til deres overraskelse ser, at den lokale biskop eller kardinal står blandt

Foto: Brian Berg

deltagerne, indgår politiske aftaler og udtaler sig om dem til pressen. Mange danskere har også til deres forundring oplevet, når de deltager i den katolske kirkes gudstjenester rundt omkring i Europa, at præster gentager politiske udtalelser fra paven om dagsaktuelle spørgsmål. Danskerne er ved at blive klar over, at religion findes i det offentlige rum og næppe nogensinde vil komme ud af det igen.

Religiøst hykleri

Derfor er det også nødvendigt, at man som kristen siger fra over for misbruget af især Jesu praksis og lære. Jesus sagde engang, at den, som ser på en andens kone med begær i hjertet, har gjort sig skyldig i ægteskabsbrud. Med det mente han, at folk skulle holde op med at hykle og indrømme, at ingen var pletfri, og overlade dommen til Gud. Der er rigeligt med gode grunde til, at især unge kvinder får abort, og der er næppe nogen kvinde, som ønsker hverken for sig selv eller andre, at skulle gennemføre en abort. Men

Udtalelse fra Randhi Theil Nielsen
Sekretariatsleder/head of office
Kvinderådet/Women's Council in Denmark

Med Anna Zaborska som formand for EU-Parlamentets udvalg for kvinders rettigheder er det slået fast med syvtommersøm, at der er en kvindepolitisk højrefløj i Europa. Den markerer sig på kvindepolitiske kerneområder som retten til fri abort, retten til at definere sin egen seksuelle identitet og spørgsmålet om fordelingen af barselsorlov mellem mænd og kvinder. Det skal tages alvorligt. Dels fordi rettigheder aldrig er mere givne end at de kan mistes igen. Dels fordi EU i international sammenhæng som FN ikke længere kan spille den progressive kvindepolitiske rolle, som det har været tilfældet. Kvinderådet har flere gange i FN sammenhæng oplevet Irland, Polen og Malta antaste enigheden om de grundlæggende kvinderettigheder. Det svækker de kvinder, der kæmper for deres rettigheder, i og uden for EU.

Den 6 februar 1971 indkaldte Kvindernes Initiativgruppen for ligeløn til møde med kvinder fra især jernindustrien og bryggerierne og fagforeninger. 400 kvinder mødte op i Folkets Hus. Der blev påpeget den diskriminering der lå i at der i overenskomsten var tre tariffer, en for ungarbejdere, en for kvinder og en for mænd. For ungarbejderne holder op med at være ungarbejdere, men kvinder er altid kvinder. Det ville koste 80 millioner kroner at give kvinderne ligeløn. Men hvad om vi krævede modregning for 80 års underbetaling? Så kunne hver kvinde både få pels og swimmingpool". Næste dag startede demonstrationen, hvor ca. 5000 mødte op og med hornorkester i spidsen gik fakkeltoget fra Rådhuspladsen til Forligsinstitutionen. Et af slogan var: "Hvorfor løn efter køn" Der gik to år før vi ligelønsloven.

I maj 2008 var det sundhedssektoren der førte an med lanvarige strejker og flere demonstrationer med krav om ligeløn og "Mandeløn til Kvindefag". Foto: Bille/ Arbejderen.

Sex og vaticanet

I debatten om kvindefrigørelse og religion, har de kritiske røster indtil nu drejet sig om Islam. I Danmark har denne debat især handlet om det muslimske hovedtørklæde og har ikke beskæftiget sig med det mere overordnede synspunkt, at Abrahamsreligionerne i sig selv er baseret på en patriarkalsk tankegang. Vi synes derfor at det er relevant at se nærmere på vores europæiske virkelighed, hvor den katolske kirke spiller en omfattende rolle – også i det politiske spil – som nævnt tidligere er den stærkt katolske Anna Záborská udvalgsformand for EU-parlamentets komite for kvinders rettigheder og ligestilling.

Artiklen er baseret på transskriptionen af BBC's Sex and the Holy City (Sex og Vatikanet), der blev vist på DR2 August 2004. I udsendelsen følger vi BBC medarbejderen Steve Bradshaws besøg i tre verdensdele, hvor bl.a. unge kvinder interviewes om deres levestandard under Vatikanets retningslinjer.

Interviewene giver et afslørende billede af, hvilken indflydelse Vatikanets og pavens antiabort-kampagne, kampagne mod anvendelsen af prævention, og forherligelse af det hellige moderskab, har for utallige fattige kvinder og mænd verden over.

I udsendelsen møder vi piger og kvinder fra Nicaragua, Filippinerne og Kenya der fortæller hvilken indflydelse den katolske kirkes familiepolitik har på deres liv. Vi møder de katolske præster og nonner som formidler Vatikanets politik fra prædikestolen og klinikkerne, og nogle af de politikere og græs-rødder der arbejder for at sikre seksualoplysning og kvindernes ret til selvbestemmelse.

I den fjerntliggende by midt i Nicaragua, Mulukuku, er befolkningen, ligesom i andre latinamerikanske lande overvejende katolsk. Dette er macho-land, hvor der ifølge den officielle vurdering er tale om, at én ud af tre kvinder er blevet fysisk eller seksuelt misbrugt.

I det katolske Nicaragua er det næsten umuligt på lovlig vis at få abort eller svangerskabsafbrydelse. Den katolske kirke mener, det er amoralsk, at tilintetgøre nogen som helst form for liv, om det så blot drejer sig om et be-

brydelse, men efter pres fra Kirkens side er antallet gået ned så det næsten er lig nul i dag. Terapeutisk abort fungerer simpelthen ikke her i landet. Og jeg tror det er på grund af trusler fra det romersk katolske hierarki, at lægerne simpelthen ikke tør udføre deres lovlige gerning."

Kardinal Obando Y Bravo, ærkebiskoppen af Managua, har f.eks. tilskyndet regeringen til at makulere alle eksemplarer af en pjece om seksualundervisning og

Plakat: Kraka

frugtet æg. Derfor har piger og kvinder intet andet valg end at gå deres svangerskab ud, også selvom de har været udsat for overgreb.

I filmen møder vi Dorothy Granada, der er leder for en sundhedsklinik for kvinder i Mulukuku. Hun fortæller at "i begyndelsen af denne paves tid, var der omkring 100 kvinder om året som fik tilladelse til disse såkaldte terapeutiske svangerskabsaf-

vejledninger, som nævner abort og prævention.

En familie som på nærmeste hold har følt konsekvenserne af kirkens dekret er Maria og Francisco og deres datter Rosa. Rosa var blevet voldtaget og var gravid. På det tidspunkt var hun kun 8 år. Forældrene besluttede derfor at søge om abort på trods af modstand fra kirken.

Kirken protesterede og advokater argumenterede imod ansøgning-

gen om fri abort, så forældrene besluttede at få gennemført en illegal svangerskabsafbrydelse.

Som respons udtalte kirken "Rosas' forældre og de medvirkende læger har ekskommunikeret sig selv og risikerer fortabelse". Rosa selv undskyldes. Hun er stadig kun ni

.
I Rom blev sagen om Rosas abort fulgt nøje af Kardinal Alfonso Lopez Trujillo, der har ansvaret for at fremme Vatikanets familiedoktrin. Trujillo offentliggjorde i et brev sin støtte til Kardinal Obando Y Bravos beslutning om at ekskommunikere Rosas familie, og til hans konservative familiepolitik.

For mange mennesker i Nicaragua er Rosas forældre blevet helte, et par almindelige mennesker, der trodser kirken og gør noget for kvindernes rettigheder. Også andre mennesker i Nicaragua trodser forbuddet mod abort og prævention.

For at hjælpe piger, forældre til unge piger og kvinder holdes illegale abortklinikker i gang af kvindelige læger, som må maskere sig for at undgå at blive afsløret. Lægerne risikerer en straf på op til 10 års fængsel hvis de opdag- es. De kvinder, der ikke formår at nå frem til en illegal klinik, ender ofte på Managuas kvindehospital efter forkludrede og livsfarlige gadeaborter.

Der skønnes at være op mod 60.000 ulovlige aborter i Nicaragua hvert år.

Det antages, at hver fjerde graviditet i Latin Amerika ender med en illegal abort, og verden over dør der hvert år op mod 70.000 kvinder efter en illegal abort.

I den Filippinske hovedstad Manila med over 11 millioner indbyggere er kampen, mellem katolske seksualidealer og værdinormerne

i den globaliserede kultur, central. Filmen tager os til det katolske land i Asien for at vise virkningerne af pavens dekret om prævention. Virkninger som pavens kritikere siger, man kan se i gadebilledet. På Filippinerne er der over 40.000 gadebørn. Og der er ofte en utrolig uvidenhed og mange bizarre myter som for eksempel, at tandpasta kan anvendes som prævention, som en ung kvinde fortæller: "Når mig og min kæreste løb tør for kondomer, insisterede han på at vi skulle bruge tandpasta som prævention. Han fortalte mig det var Colgate. Hans vens kone bruger tandpasta og han sagde, at hun aldrig blev gravid. Når vi havde sex var jeg så urolig og utilpas, fordi det føltes krydret og stærkt, og det viste sig, at jeg blev gravid".

Dr. Junice Melgar fra Likhaan kvindegruppen ved, at det er bizart. Men historien illustrerer meget godt, hvor stort et behov der er for seksualundervisning og viden om reproduktion.

Sexualundervisning er forbudt, og brug af præventionsmidler er den katolske kirke meget imod. Hun mener, at pavens lære er årsag til en række dødsfald, og at hans advarsler mod sundhedsplejens seksualvejledning faktisk er årsag til, at kvinder dør i forbindelse med uønsket svangerskab og komplicerede fødsler.

Der bor allerede 80 millioner mennesker på Filippinerne, og det forventes, at der bliver dobbelt så mange mennesker over de næste tre årtier, men den katolske kirke er imod prævention og ønsker i høj grad at overlade seksualundervisningen til familien selv. Men også i Manila er der liberale katolikker der udfordrer kirken. Fra den Filippinske Kongres tilskynder de liberale en modstræbende præsident til at støtte en lov, der fremmer seksualundervisning og

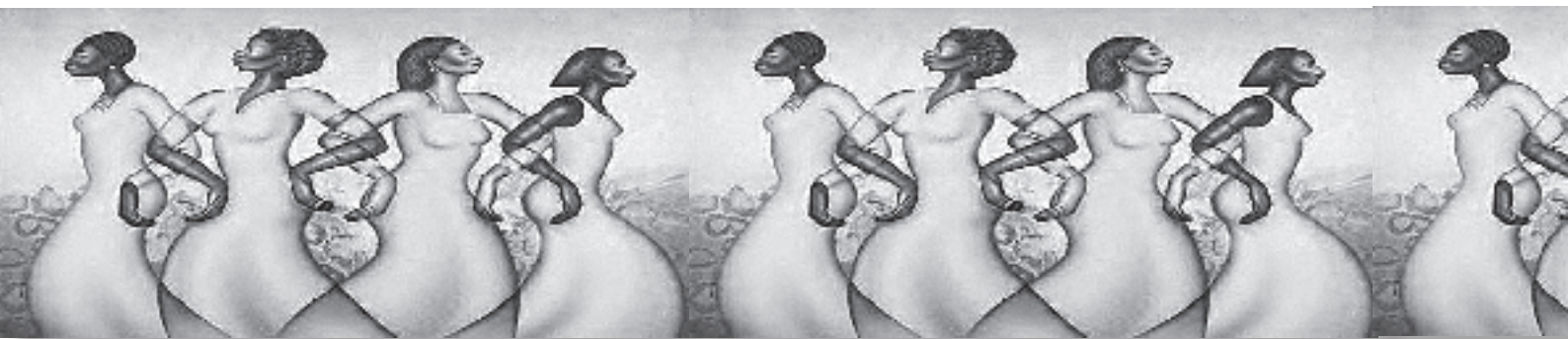
brugen af prævention.

En af disse er det kvindelige kongresmedlem Krisel Lagman-Luitro, som tager os med til sin valgkreds uden for Manila for at se, hvad det er for kvinder hun ønsker, skal få glæde af en lovændring. Hun præsenterer os for Marichu, der bor med 7 af sine i alt 9 børn i en mikroskopisk, primitiv hytte. De er alle sammen underernærede. Marichu præsenterer børnene Mei Ling, Adanika, Beronica, Danika, Danny Boy, Marlon og Junady. Samtidigt viser hun os den begrænsede plads hun har til familien, hele huset udgør ca. 3x4 meter lerstampet gulv. Marichu har ikke planlagt at få ni børn, hun ville bare have haft tre, men hun vil ikke bruge prævention fordi hun har hørt, at det er farligt, og fordi den katolske kirke siger, at det er forkert. Familiens indtjening er en dollar om dagen.

Præsten Cris Bernarte i Albay domkirken på Filippinerne prædiker mod enkeltpersoner, grupper og foreninger, han mener, optræder som "falske profeter". Dette inkluderer også kongreskvinden. Cris Bernarte vil have loven om forplantningskrottet. Og på spørgsmålet om, hvorvidt kirken her blander sig i politik svarer han: "Loven er imod selve kernen i den katolske kristne tro. Vi skal tale om sandheden, som præster, som én kirke, det er vores profetiske rolle. Vi skal fortælle alle mennesker, hvad det er sandheden handler om, så alt hvad der drejer sig om moralske værdinormer, det beskæftiger kirken sig med."

Manilas borgmester José Lito Atienza kæmper også mod forslaget, da han anser aborter og prævention som ondt på linje med Vatikanets dekret.

Vi møder ham på en gravplads, hvor han døber, velsigner og begraver alle de døde fostre, der

bliver fundet i byen og på affaldspladser. Borgmesteren kalder pladsen "Engleneshvilested" og tilføjer, at fostrene er uønskede af deres uansvarlige mødre. Her finder de deres endelige tilflugtssted.

Men gravpladsen er ikke borgmesterens eneste projekt, han har erklæret Manila for verdens første pro-life¹ by og samtidigt bandlyst alle præventionsmidler og seksualvejledning fra bystyrets sundhedsklinikker.

Kenya

I Kenya dør der et menneske af AIDS hvert andet minut. Man mener at hver femte Kenyaner er HIV positiv. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) siger på den ene side, at den eneste 100% sikre måde at undgå AIDS og HIV på er afholdenhed eller monogame forhold til en, som ikke er smittet. Men organisationen anbefaler også kondomer, som så afgjort formindsker risikoen for at få HIV eller andre kønssygdomme.

Omkring hver tredje kenyaner er katolik og mange klinikker, hospitaler og skoler drives af katolikker. Medens kirken ønsker at fremme afholdenhed og monogami for at forhindre AIDS, så går Vatikanet imod brugen af kondomer og det hævdes, at kondomet bryder

forbindelsen mellem kærlighed og formering. Nogle præster håndterer dilemmaet ved at kalde det et samvittighedsspørgsmål, men sådan ser Ærkebiskoppen af Nairobi ikke på det.

Ærkebiskoppen af Nairobi, Raphael Mwangi Anzick, understreger at den katolske kirke ikke går ind for brugen af kondom under nogen omstændigheder. "HIV og AIDS spredte sig netop så hurtigt, på grund af muligheden for at få kondomer."

Biskopperne i Kenya har fremstillet en pjece som påstår at: "Latex gummi, som kondomer er lavet af, har porer hvor igennem viruspartikler kan passere ved samleje". WHO kommenterer dette med at "det er noget videnskabeligt vads".

Da der ikke er nogen sundhedsstjeneste eller velfærdsmyndigheder i Kenya spiller den katolske kirke en væsentlig rolle hvor det drejer sig om at helbrede, pleje eller undervise. Søster Victorine Akoth står for den katolske klinik her, og som de andre nonner her har hun selv mistet familie til AIDS.

I provinsbyen Lwak er pigerne særlig hårdt ramt med fire ud af ti smittede. Man mener, at det er verdens højeste smitteprocent, samtidig er kirkens anti-kondom kampagne rodfastet både hos de unge og hos nonnerne på sundhedsklinikken. Det er en udbredt myte, at kondomets gummimembran er gennemtrængeligt for HIV-virus, og dermed ikke sikkert.

Det er et stort problem at nonnerne, i deres funktion som sygeplejersker og rådgivere, kunne stå i spidsen for denne krig mod AIDS, men i stedet spredte rygter og overtro.

I Kenya ser man tydeligt konsekvenserne af Vatikanets vedvarende forkastelse af prævention og seksualundervisning, og hvilken ødelæggende betydning det har for virkelighedens mennesker.

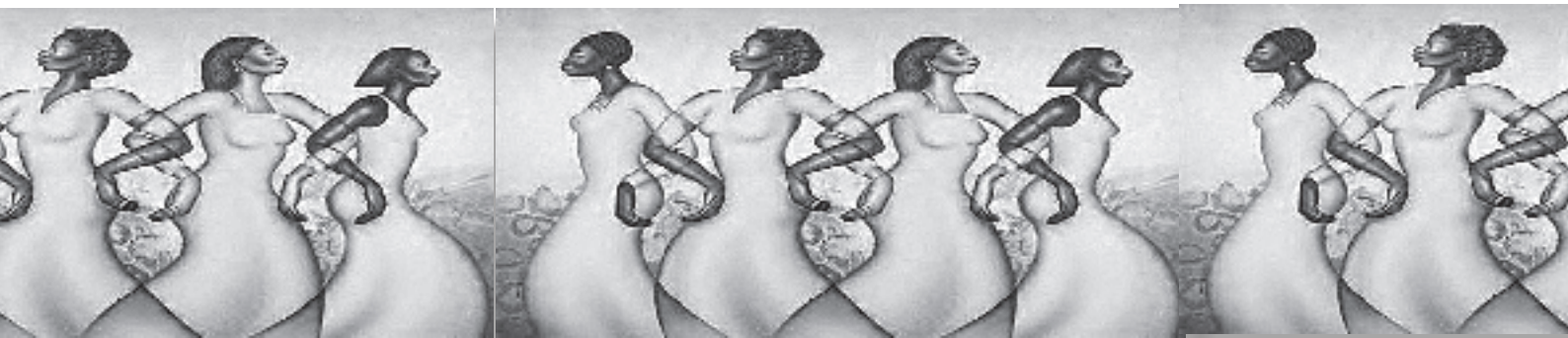
HIV-konsulent Gordon Wambi, der leder en sundhedsklinik, fortæller folk om brugen af kondomer og at når det bruges rigtigt, forhindrer det spredningen af HIV/AIDS. Klinikken har ikke kondomer eller anden prævention tilgængeligt.

"Vi er på katolsk område og katolikkerne tilskynder måske ikke til brugen af kondom. Det er ikke så godt, men vi kan ikke stille noget op mod det."

Kardinalen og kondomerne
Kardinal Alfonso Lopez Trujillo fra det pavelige råd for familieleje mener at "der vil komme et tidspunkt hvor menneskeheden skammer sig over at have indført en falsk livsstil ligesom vi i dag skammer os over apartheid, racediskrimination såvel som andre former for diskrimination. I fremtiden vil vi skamme os over noget, vi engang forsvarede som en sandhed, det var en politisk sandhed, en sandhed som parlamentet vedtog angående familien, angående menneskers liv, sex, hvor alt er tilladt, hvor alt er muligt."

1

Pro-life bevægelsen, der har sit ophav i USA, er en anti-abort bevægelse hvis hovedparole er, at fosteret i alle udviklingsstadier er et levende individ, med et individs rettigheder. Derfor sidestiller de abort med mord.

Pave Johannes Paul II har lidenskabeligt bekæmpet prævention i 25 år. Han har anført en kampagne til bevarelse af den ideelle kærlighed, moderskab og livsværdierne og dog siger hans modstandere, at netop denne lære har forårsaget elendighed og lidelse verden over. I de lande, hvor den konservative katolske tro har indflydelse på de politiske beslutninger, kan Vatikanets lære stadig blive et spørgsmål om liv og død.

For Johannes Paul II var dette en krig mod det tolerante og liberale samfund. En krig som den nuværende pave Benedikt XVI fortsætter.

Dette er til stor irritation for liberale Katolikker, som for eksempel Frances Kissling², som hér ser kritisk på Vatikanets særstatus i FN i New York. Vatikanet har stadig en særlig iagttagelsestatus fordi Den Hellige By i Rom officielt er en stat. Ingen anden religiøs leder er så privilegeret. Vatikanets status lader paven få mulighed for at øve indflydelse på verdens befolknings- og udviklingspolitik gennem et samarbejde med overraskende allierede.

² Frances Kissling er katolik og kvinderechtsforkæmper, hun har stået i spidsen for pro-choice bevægelsen i USA, der arbejder for kvinders ret til selvbestemmelse over deres egen krop uanset religion.

Frances Kissling fortæller om den religiøse og patriarkalske magtudøvelse hun er vidne til således: "Når jeg tager til FN og ser hvordan Vatikanets repræsentanter gebærder sig i forsamlingens midte, ser jeg hvordan de drager til Libyen, til Sudan, Oman, meget ofte til muslimske lande hvor de allierer sig med regeringer som har et lignende konservativt syn på kvinder og reproduktion, og der laver de underhåndsaftaler med dem på samme måde som enhver anden regeringsemedsmand overalt i verden."

www.bbc.co.uk/panorama.

Reporter STEVE BRADSHAW

Steve Bradshaw havde sat sig for at undersøge, hvordan paven, som giver et idealiseret billede af kvinden, kritiseres for at fremme opfattelser, der kan ødelægge menneskers liv.

NB: Denne udskrift er fra en optagemaskine og ikke det originale manuskript: På grund af muligheden for mishøring, og i visse tilfælde opfattelsen af hvem der taler, kan BBC ikke stå inde for udskriftens nøjagtighed.

Oversætterens note: Vi har beskåret teksten til ca 4 sider, og for at undgå volapyk har det af og til været nødvendigt at gøre teksten lidt friere end den er på engelsk. (Vagn Søndergaard og Tove Jensen)

Den højrepopulistiske kvindekamp

Piger i traditionelle danske folkedragter, fra forskellige dele af landet

I kølvandet af den igangværende antimuslimske diskurs anført af Dansk Folkeparti og accepteret og videreført af regeringen og dele af Socialdemokratiet er der opstået en ny form for kvindebevægelse, som i kvindefrigørelsens navn har taget kampen op mod det muslimske tørklæde. Tørklædet er i disse kredse blevet defineret som symbol på kvindeundertrykkelsen og blevet omdrejningspunktet i deres kvindepolitiske debat. En debat, som udvider sig til også at handle om et opgør med islam, hvor islam og muslimerne betragtes som en homogen størrelse uden politiske, religiøse, sociale og kulturelle forskelle.

Kvinder for Frihed

En af de kvindegrupper, som har markeret sig stærkest i den højrepopulistiske kvindedebat, er foreningen Kvinder for Frihed (KFF). Foreningen blev stiftet på kvindernes internationale kampdag den 8. marts 2006. Dens forgænger var Forum for Kvinders Retsstilling og Integration (FKRI), som blev dannet i 2003 af en gruppe feminister, debattører og politikere med tilknytning til Venstre, Radikale og Dansk Folkeparti. Foreningen var

tænkt som et debatforum med fokus rettet på muslimske kvinders forhold. Dens tætte tilknytning til Den Danske Forening er ikke til at tage fejl af. Således figurerer to af stifterne, Jette Plesner Dali og Lone Nørgaard i flere andre sammenhænge på højrefløjen f.eks. i Lars Hedegaards Trykkefrihedsselskab.

Louise Frevert, tidligere medlem af Dansk Folkeparti, stillede i 2003 forslaget i folketinget om forbud mod kulturbestemt hovedbeklædning – jøder og kristne undtaget, men blev nedstemt. I FKRI tolkedes det til, at det danske samfund "overtager kvindeafendenske dogmer fastsat af yderligtgående religiøse ledere". Foreningen opløstes i 2004, men genopstod som Kvinder for Frihed i 2006 i forbindelse med karikaturkrisen. Stifterne af den nye forening var ud over Plesner Dali og Nørgaard bl.a. Vibeke Manniche, som er forkvinde. Foreningen erklærede sig tværpolitisk, men afslørede sig hurtigt som en del af den antimuslimske højrefløj. I forbindelse med en underskriftsindsamling mod Asmaa Abdol-Hamids tørklædebrug i et DR2 program optrådte Vibeke Manniche på appellen sammen med Ruth Bering. Ruth

Bering er medlem af den Danske Forening og gift med P.H. Bering, der i årevis har været aktiv på den indvandrerfjendske højrefløj bl.a. i Stop Islamiseringen af Danmark (SIAD).

I november 2006 udgives bogen Maskeret Tvang med bidrag af Nina Bjarnason, Helle Merete Brix, Jette Plesner Dali, Lene Kattrup, Kirsten Damgaard, Vibeke Manniche, Andra Pachaï, Hege Storhaug (norsk kvindedebattør med stærke bånd til det norske Fremskrittsparti), Karen West og Britta Mogensen. De fleste af bidragsyderne til bogen var på det tidspunkt fremtrædende medlemmer af KFF. Helle Merete Brix, Jette Plesner Dali og Lene Kattrup er også medlemmer af Trykkefrihedsselskabet.

I marts 2007 ekskluderes bestyrelsesmedlemmerne Lene Kattrup og Jette Plesner Dali (Venstre-medlem af folketinget). Eksklusionen skyldtes uenighed ifm. en omskæringssag.

I slutningen af maj 2007 forlader Plesner Dali Venstre og bliver medlem hos Dansk Folkeparti.

I efteråret 2008 forlader socialdemokraten Karen West Kvinder for Frihed. I stedet stifter hun foreningen Qfreedom. Karen West

gør op med tørklædeskrækken i KFF: "Frihed, ligestilling og ligeværdighed for alle kvinder er så vigtige demokratiske rettigheder, at kvinder med anden etnicitet, med og uden tørklæde, må og skal inddrages i arbejdet. Vi bør sammen arbejde imod religiøs, kulturel og politisk undertrykkelse."

Derudover er Karen West trådt ind i den nystartede forening, Dansk Frisind, som er stiftet 16.9. 2008 af Mikael Lemberg, socialdemokratisk byrådsmedlem i Hillerød. Dansk Frisind er ifølge West "en nødvendig forening, der skal være med til at sikre at frisindet igen kan blomstre i vores ellers så demokratiske land."

For nogle så som Dali og Kattrup er Kvinder for Frihed ikke stram nok for andre heriblandt Karen West er kursen mod de muslimske kvinders tørklæder for hård.

Men på trods af eksklusioner og uenigheder fortsætter KFF med Vibeke Manniche i spidsen sin antimuslimske kvindekamp.

"Hvis jeg får målt blodtryk af en kvindelig læge, der bærer tørklæde, så bliver det alt for højt"

I forlængelse af debatten om tørklæder og dommere i foråret 2008 var Vibeke Manniche hurtigt på banen med kravet om et tørklædeforbud for læger ud fra den betragtning, at en muslimsk læge i visse situationer ikke vil yde den kristne eller en kvinde den fornødne hjælp. Således udtalte Vibeke Manniche, som er forkvinde for Foreningen af Kommunal Ansatte Læger, den 15. maj 2008 til Ritzau: "Som patient kunne jeg i bund og grund frygte, om en sådan læge ville hjælpe mig i nød. Patienten kan for eksempel være i nød som følge af vold fra en mand eller misbrug. I det tilfælde signalerer den indhyllede læge ærbarheden, og at kvinden er manden underdanig. Og det er meget uforeneligt, hvis hun samtidig skal hjælpe en kvinde, der er

blevet tævet sønder og sammen af en mand."

Citatet i overskriften er Vibeke Manniches udtalelse i Ugeskrift for Læger fra august 2005, og hun fortsætter: "Det provokerer mig i den grad, fordi det for mig er et symbol på en ekstrem kvindeundertrykkelse", "Jeg hverken kan eller vil acceptere en læge med tørklæde."

Vibeke Manniche kan også trylle en tredje kasket frem, når hun under arrangør-navnet "Liva kurser+konferencer" afholder seminarer om etniske kvinder og arbejdsmarkedet. Her henvender hun sig som professionel til professionelle på sundheds- og integrationsområdet så som sagsbehandlere, jobkonsulenter, kommunallæger og sprogvejledere. På disse kurser er der fokus på de etniske kvinders barrierer for at komme på arbejdsmarkedet heriblandt "D-vitaminmangel hos mørklødede og især tilhyllede kvinder" (fra program for seminaret den 25. august 2008 på Hotel Scandic i Roskilde). Oplægsholderen om D-vitaminmangel var læge Nina Bjarnason, tidligere bestyrelsesmedlem i Kvinder for Frihed. Den 10. marts 2009 er der planlagt endnu et kursus under overskriften "Flyt etniske kvinders fokus fra sygdom til arbejde", hvor nogle af temaerne er "Etniske familiers opbygning og

struktur(kollektivismen)" – "Religionens magt over familien" – "etniske kvinders sygdoms- og arbejdssidentitet".

Etnicitet forbindes her udelukkende med den muslimske befolkningsgruppe. Religionen, som omtales som problem, er islam. Kvinderne er per definition sygdomsfikserede.

På disse kurser formidles det antimuslimske budskab under et professionelt dække, og faglige diskussioner kommer derved til at bygge på en skjult antimuslimsk præmis.

Kvinder for Danmark

Dette foretagendes kullen nærmere omtales i entalsform. Kvinden for Danmark er Åse Clausen Bjerg, som for nogle år tilbage optrådte under navnet "Nokay" og bl.a. arrangerede to demonstrationer i Odense mod "massevoldtægt" - læs "islam". Hun er medlem af Fremskridtspartiet og har stærke bånd til Den Danske Forening såvel som til Stop Islamiseringen af Danmark og Frit Danmark. Sidst hun optrådte var til SIADs demonstration for ytringsfrihed i Odense den 12. februar 2006.

Dansk Folkeparti

Også Dansk Folkeparti definerer kvindefrigørelse som den muslimske kvindes frigørelse fra bl.a. tørklædet. Tørklædet er symbol

Vibeke Manniche, som hun i en af mange positurer dukker frem på nettet

på undertrykkelse, men ikke nok med det. Tørklædet underminerer selve demokratiet, hævder Pia Kjærsgaard i sit ugebrev den 9.6. 2008 i forbindelse med debatten om tørklæder og dommere.

Mogens Camre kommenterer Enhedslistens Asmaa Abdol-Hamid på følgende måde:

»Det er en syg idé og helt naturstridigt, at en fundamentalist med tørklæde skal være medlem af vores demokratiske parlament. Hun trænger til psykiatrisk behandling. Man må jo behandle den slags mennesker. Det er nogle hjernevaskede små stakler, som går med tørklæder. Skik følge eller land fly, så simpelt er det. Jo før hun rejser, jo bedre.« (Nyhedsavisen, 20.4.2007).

Dansk Folkeparti har brugt karikaturkrisen i 2006 som en kærdommen anledning til at stramme garnet. Tidligere skelnede DF officielt mellem islam og islamisme, men det skel er udjævnet.

"Hvor islam går frem, breder ørkenen sig.

Det bliver dag for dag vanskeligere for mig at argumentere for den "uoverskridelige mur". Jo mere jeg beskæftiger mig med problematikken, jo mindre mening giver det for mig at adskille islam og islamisme"

(Søren Espersen i Jyllands Posten den 26.6. 2007)

"Specielt har det vist sig vanskeligt at integrere flygtninge og indvandrere med en muslimsk baggrund. Det har intet med tolerance at gøre at være overbærende over for intolerancen. Der findes intet samfund i verden, hvor en fredelig integration af muslimer i en anden kultur har været mulig, og det er uansvarligt at påføre Danmark et kultursammenstød, som risikerer meget alvorlige føl-

gevirkninger.....Det nødvendiggør, at vi erkender, at vore samfund må beskytte sig mod at blive løbet over ende."

(Dansk Folkepartis arbejdsprogram, oktober 2007)

Partiet er "på nogle stræk antimuslimsk".

Således udtaler Kristian Thulesen Dahl sig til Ritzau den 14.5.2008 i forbindelse med tørklæde-dommerdebatten. Udtalelsen er et svar til Birthe Rønn Horbech, som i en kronik i Politiken samme dag kritiserer DF for at være - ja, netop antimuslimsk.

Baggrunden for kroniken var DF's annoncekampagne ugen før, hvor partiet indrykkede helsidesannoncer i flere dagblade med billede af en tørklædeklædt dommer.

I teksten står der bl.a.:

"Thi kendes for ret. Med sharialov skal land bygges.

Underkastelse

Det islamiske hovedtørklæde er symbolet på kvindens underkastelse"

Den højrepopulistiske bevægelse spændende fra smågrupperne uden den store politiske indflydelse til Dansk Folkeparti, som

har fået en central magtposition i dansk politik, bruger samme billede af den tørklædeklædte kvinde som undertrykt. I kvindefrigørelsens navn nedgøres en hel gruppe kvinder. De anses som ofre, uselvstændige, uden en fri vilje og uden stemme. I samme åndedræt nedgøres og stigmatiseres hele den muslimske del af befolkningen uden skellen til de store forskelle, der er. En brøkdelen af muslimerne er fundamentalister, som vi tager afstand fra ligesom vi gør det fra alle andre religiøse fundamentalister. Højrepopulisternes dagsorden er ikke kvindefrigørelsen, men kvindefrigørelsen bliver brugt som middel i kampen mod islam.

Berufsverbot på vej i danske retssale

Tredelingen af Den lovgivende, Den udøvende og Den dømmende magt er det fundament vores demokrati bygger på.

Folketinget har taget stilling til en lov, der forbyder dommere at bære religiøse symboler. Forslaget blev sendt til høring i advokatrådet. Advokatrådet kaldte det "et markant brud på de grundlæggende principper for et demokrati og mener, at regeringen er på kollisionskurs med magtens tredeling." Svaret gjorde, som forventet ikke det store indtryk på regeringens støtteparti, men at venstre, konservative og socialdemokraterne bortset fra få undtagelser vil bringe Danmark i kollisionskurs med ånden i grundloven er skræmmende.

"Korstog" mod dommers fremtræden i retssalene.

Dansk Folkeparti har længe har ført et korstog, mod muslimske symboler. Korstoget er ikke rettet imod religiøse symboler i det offentlige rum, men kan ses som en forlængelse af den islamofobi, som Dansk Folkeparti holder i kog. De presser demokratiet og dermed også den solidaritet, som tidligere kendetegnede Danmarks indstilling til anderledes tænkende og troende. Og det er kvindernes hovedbeklædning, der giver anledning til den mistillid og magt demonstration, der truer demokratiet. Det er kvinderne som udpeges som det svage køn, som ikke ved hvad der er bedst for dem. Det er udtryk for formynderi

for kvinder generelt og specielt for kvinder med tørklæde

Som praksis byder i justitsministeriet blev forslaget sendt til Høring i advokatrådet. (Høringssvaret kan læses i sin helhed på: <http://www.advocom.dk>)

Kommentar fra jurist Line Barfod MF (Enhedslisten.)

Den lovgivning der kommer fra regeringen og Dansk Folkeparti er kendetegnet ved at være fyldt af mistillid til offentligt ansatte - man mener, at den måde, man leder bedst på, er ved forbud, kontrol, frygt og sanktioner. I Enhedslisten har vi den holdning, at man styrer langt bedre ved at udvise tillid, ved at give ansvar og ved at tro på, at folk faktisk godt kan

Kvindeblog 1. maj 1995 foto: Britta thomsen

finde ud af at opføre sig fornuftigt, og ved så at have ledere, der tør tage ansvar, og som, hvis de kan se, at der er nogle, der opfører sig ufornuftigt, så konkret kan gå ind og begrunde, at der skal gribes ind, i stedet for at der bare laves firkantede regler. Derfor afviser vi også fuldstændig lovforslaget om dommeres påklædning.

Forslaget er samtidig udtryk for en negativ særbehandling, en diskrimination. Idag er det tilladt at bære religiøse og politiske symboler, men hvor domstolene selv går ind og regulerer og sørger for, at det er diskret, eller at det slet ikke findes, hvis det er noget, som man mener vil kunne være egnet til at så tvivl om partiskhed. Jeg tror ikke, at der er mange, der har kigget efter, om dommerne har små symboler, som et Dagmarkors, om de går med en lyserød sløjfe, når det er brystkræftdag, eller går med armbånd imod menneskehandel. Men pludselig skal man altså til at være opmærksom på, hvad det er for nogle symboler. Og helt absurd bliver det når V, K og O gerne vil tillade at domstolenes symbol er en krone med kors. Og der må også gerne være Dannebrog med kors i retslokalerne.

I stedet for at komme med den her type lovgivning, som er egnet til at skabe konflikter, synes jeg, man hellere skulle se på, hvordan vi forfølger det formål, der handler om, at religion skal fylde mindre og at enhver frit skal kunne vælge, hvilken påklædning de har på. Jeg er meget enig med Dennis Kristensen, formand for det store offentlige fagforbund FOA, når han siger, at det her kan være starten på Berufsverbot, som man havde i Vesttyskland. Men hos både socialdemokraterne og hos de konservative ses betænkeligheder:

Charlotte Dyremose er betænkelig, "Når forslaget går på kant med ånden i den grundlovssikrede ytrings- og religionsfrihed, siger det 'nej' dybt inde i mig."

Socialdemokraternes Mette Gjerkskov og partifællen Lise von Selen ville ikke støtte forslaget, det var for vidtgående.

Fra Johanne Smidt-Nielsen blog i Politiken har vi hentet et afsnit:

Sekularisering-Ja tak

Lad det være sagt med det samme: Enhedslisten er tilhængere af et mere sekulært samfund. Men hvis det rent faktisk handlede om adskillelse af kirke og stat, ville der

være en del andre områder, hvor det er langt mere oplagt at tage fat. Vi har en grundlov, som knytter den danske stat til en bestemt religion, vi har kristendomsundervisning i skolerne, og Bertel Haarder vil nu have eleverne til at bede Fader vor! Vi har kristne helligdage, vi har særlige momsregler for trodssamfund, og vi tvinges i forbindelse med navngivning til at være i kontakt med folkekirken. Enhedslisten har tidligere fremsat forslag om sekularisering af samfundet. Det var der ikke opbakning til blandt de partier, der nu kræver tørklædeforbud. Og det illustrerer med al tydelighed hulhedens argumentation. For forslaget handler ikke om sekularisering – det handler om banale knæfald for Dansk Folkepartis muslim-forskrækkelse. Loven er ikke bare unødvendigt, den er også et angreb på en af de befolkningsgrupper, der i forvejen udsættes for regelmæssig mistænkeliggørelse og ringeagt fra store dele af det politiske spektrum.

Dumme dommere og advokater

Beklager. Jeg kan lige for tiden ikke kalde dommere og advokater - som i den grad forsvare advokaters og dommeres ret til at bære politiske og religiøspolitiske symboler - for andet end dumme. Foruroligende dumme - ja ligefrem enfoldige. Faktisk så dumme, så jeg er dybt foruroliget over deres manglende rationelle tænkning. Nu har Advokatrådet så også afleveret høringssvar ifht loven om dommeres påklædning. Ikke tale om, at der skal være regler - nej for der har ikke været FORUDGÅENDE tilfælde! Hvem aner i virkeligheden en kæft om dette? Der har ikke været forudgående tilfælde - hvor det har været legalt at diskutere disse ting! Derudover handler det om at forebygge sådanne (flere?) tilfælde - og sikre borgerens retssikkerhed - samt ikke mindst forventningen om at blive mødt af en dommer, der fremstår neutral - og ikke med sin påklædning fx signalere tro på sharia! Eller tilsvarende manglende retssikkerhed for kvinder (eller mænd for den sags skyld).

Vi kvinder skal være Brian Mikkelsen dybt taknemmelige for at stå fast ved lovforslaget om, at dommere SKAL fremstå neutrale - og IKKE må bære religiøse/politiske symboler - herunder det dybt kvindeundertrykkende tørklæde.

Når jeg følger diskussionen - og ikke mindst dommeres og advokaters skrækindjagende argumenter - kommer jeg med rette i tvivl om deres dømmekraft generelt. Gys og genfærd.

Vibeke Manniches blog 7 december 2008

De evangeliske kristne

Vi har, i artiklen om pavestaten og sex, rettet et kritisk blik på sexister og moralister i den magtfulde katolske kirke, mere præcist på pavestatens familiepolitik.

I den forbindelse retter vi også et kritisk blik på kirkerne i Danmark. Bruger højrefløjen i dansk politik også kirken og religionen til at forsøge at gennemføre ændringer i familiepolitikken. Finder vi en sammenhæng mellem pavestatens holdninger til sex, abort og homoseksualitet, og kirkerne i Danmark.

“De evangeliske kristne,” spillede en omfattende rolle i forbindelse med præsidentvalget i USA, de udgør 9% (1*) af den amerikanske befolkning og de stemmer overvejende republikansk. Lederen af kongressen - Nancy Pelosi tog initiativ til at undersøge hvem de evangelikale er, og hvad der kan gøres for evt. at forene dem med demokraternes værdier. I den anledning besøgte hendes datter de republikanske stater, for at undersøge, om der kunne skabes en fælles grundlag for evangelisterne, hvad enten de var progressive eller konservative. De evangeliske kristnes kommentarer til dette forsøg er, at “hun intet har forstået, hvis hun ikke begriber, at netop uenigheden, hvad angår abort og homosek-

suelles rettigheder,” er central. De liberale kristne har derfor ikke forstået selve nerven i, hvad det vil sige at være evangelisk kristen.

I Danmark er en række frikirker tilsluttet den konservative evangeliske kirke New Frontiers International (NFI) som er en international familie af evangeliske kirker.

Faderhuset i København er et eksempel på en evangelisk kirke som opfatter sig som, “en del af det Guds folk, som ønsker at nå lokal-, national- og global befolkningen med evangeliet.

Ruth Evensen har kommenteret købet af Jagtvej 69 med, at hun blev interesseret i at købe Jagtvej 69 for at vise dem Jesus. Efter rydningen af Jagtvej 69 udtalte hun, til et Faderhus-møde, følgende:

Gud har store planer med Faderhuset. De fleste tror, at vi snart kan ånde lettede op. Men sådan bliver det ikke. Er det ikke fantastisk, at en menighed af rettroende og disciplinerede kristne, har kunnet have sådan en samfundsforvandlerkraft? Vi er eksponeret ikke bare i hele Danmark, men også det meste af verden. Hvad siger I? Hvad synes I det næste skal være?

Hvad med homoseksualitet?

Danmark har tilpasset sig tidssånden, og Folkekirken vier i dag homoseksuelle. Det er ikke naturligt for to mennesker af samme køn at være sammen. Undskyld mig, men vi er bare ikke fysisk indrettet til det! Og hvad med lesbiske, som åbenbart skal kunne få kunstig befrugtning? To kvinder, der får børn? Det er ikke Guds vilje!

Og hvad med pornografi, hva? Hvad med abort? Hvad med incest, hva? Det bliver det næste. Vi har styrken, og vi har troen. Vi lever i et samfund, hvor børn leger med satanisk legetøj. Leger med monstre. Faderhuset vil forandre Danmark. Vi har kraften til det, den samfundsforvandlerkraft. Hvorfor har andre kristne ikke den magt? Fordi de er lunkne. Vi kan kun sejre ved at have et stærkt lederskab, og en disciplineret menighed. Kilde: Jeppe Kabell <http://mrkab.com> (RUC-studerende der var med til mødet d. 05.03.07).

Men Faderhusets holdning er bestemt ikke hverken ny her i landet eller forbeholdt fundamentalistiske små sekter. Lige netop Faderhusets holdninger til homoseksualitet, pornografi, abort kan vi genfinde hos medlemmer af

politiske højreorienterede grupperinger. De autonome behøver vist ikke dokumentere disse grupper og Dansk Folkepartis holdninger til, og kan blot notere os, at de er særdeles sammenfaldende med Faderhusets opfattelse.

Århus Mod Moskén blev oprettet i efteråret 1998 som "en forening af bekymrede århusianere, der ikke kan lide tanken om en stormoské for Islam midt i vores smukke, gamle by" som foreningen selv beskriver deres formål. Per Hovgaard, som stillede op som nummer tre på listen for Århus Mod Moskeen til kommunalvalget den 15. november 2005, omtaler i ekstrabladet august 2005 homoseksuelle som "mere eller mindre ulækre mænd og kvinder".

Dansk Folkeparti har stillet forslag om, at seksualundervisningen skal opfordre til seksuel afholdenhed. (Fyens Stiftstidende 15.04.08) Og udtrykker deres betænkeligheder ved omfanget af aborter. I forbindelse med homoseksuelle rettigheder forsvarer Søren Krarup retten til at »tvangsregistrere homoseksuelle, som et selvfølgeligt selvforsvar fra samfundets side mod den uhyggelige sygdom« (Søren Krarup, BT, 28.3.1991). Søren Krarup udtaler desuden i 2007, at: »Homoseksuelle er handikappede, fordi de ikke kan opfylde betingelserne for et ægteskab og skabe en familie. Derfor kan de heller ikke forlange at blive ligestillet på det område.« (Søren Krarup, Nyhedsavisen, 26.4.2007).

Søren Krarups religiøse udgangspunkt beskrives således i hans bog "Dansk kultur" fra 1993:

"Kristendommen er forkyndelse af sandheden, men sandheden kan der ikke stemmes om. Den kan kun adlydes." En betragtning, som kan give anledning til at overveje, hvor egnet han er som parlamen-

tariker i det danske Folketing. Dansk Folkepartis politik er ikke bare en "tilfældig" blanding af holdninger; der går en lige linie fra kristent evangeliske synspunkter til partiets politik og holdninger. De to fætre og præster som begge er medlemmer af Folketinget for Dansk Folkeparti, er blevet talerør for de fundamentalistiske kristne værdier, der ligger under Dansk Folkepartis "værdikamp". En værdikamp, som Kristian Thulesen Dahl, som finansordfører, eller Peter Skaarup, som formand for retsudvalget, dårligt kan fremføre, men den går fint i tråd med den nultolerance politik, som har været en del af værdigrundlaget for den danske regering gennem de seneste 8 år.

Ved det nyligt afsluttede præsidentvalg i USA blev Sarah Palin, som bekendt opstillet som vicepræsidentkandidat for McCain. Ved hendes opkomst på den amerikanske nationale scene kom mudrede detaljer omkring hendes religiøse baggrund og dens indflydelse på hendes politiske synspunkter begyndt at dukke op til overfladen, og det har udløst en livlig debat i medierne og på internet-blogs. Hun er helt i overensstemmelse med den evangeliske kirkes familiepolitik, modstander af fri abort og prævention og mod homoseksuelles ret til at indgå ægteskab. I mere end to årtier tilhørte Sarah Palin, der er guvernør i delstaten Alaska, en pinsekirke, hvormenigheden taler i tunger og er del af en trosretning, der anser Jordens undergang – og Jesu Kristi anden opstandelse – for at være nær.

For seks år siden udskiftede Sarah Palin imidlertid kirken, Wasilla Assembly of God, med en evangelikal kirke, men hun har bibeholdt kontakten til sit tidligere "religiøse hjem" og op-

trådte der så sent som i juni med en tale til ungdomsmenigheden. En videooptagelse af netop den tale vækker nu opmærksomhed. I optagelsen mindes Sarah Palin varmt sin "seje" opvækst i kirken, hvor hun blev døbt som teenager, og beder tilhørerne om at bede for en enorm naturgasrørledning, som hun arbejder for at få bygget i Alaska, samt for de amerikanske soldater. "Bed for, at vores nationale ledere, sender dem ud på en opgave, som er fra Gud. Det er det, som vi skal være sikre på, at vi beder for: At der er en plan, og at den plan er Guds plan", lyder det fra guvernøren.

Hendes udtalelser afspejler den dobbelthedsomkringtro og politik, som eksisterer i USA, hvor kirke og stat er skarpt adskilt, men hvor politikere ofte bringer deres gudstro med ind i embedet. Det er "bekymrende", at en person, som er valgt til at varetage offentlighedens interesser, antager, at regeringens handlinger kan være udtryk for Guds vilje, siger David Gushee, der er professor i kristen etik ved Mercer University i delstaten Georgia.

Demos butikken

Kig indenfor vi har åbent mandag til torsdag 17 - 19
Elmegade 27
Nørrebro

Det religiøse Europakort

Blå: Protestantisme

Lilla: katolicisme

Mørk rosa: Ortodokse